

יחזקים יחד בש

רעיונות נפלאים, חידושים, חיזוקים, התעוררות, וסיפורים מדהימים

מהזמן הדברים הנאמרים בפני הברים מקשיבים, בשיעור בבית וזמן
אשר חפצי אלקים, ועודא דמן הפריא,
הלל באאמו"ר חרה"ג ר' משה גדליה ורטהיימר שליט"א

פרשת פקודי תשפ"ד

בִּי מִי-גֹי גָדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹקִים קְרֹבִים אֵלָיו

בְּה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל-קְרָאנוּ אֵלָיו

תּוֹכוֹ רִצּוֹף אַהֲבָה וּרְצוֹן מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל

כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה

הורמה תרומה נכבדת להשתתפות בהוצאות ההדפסה

ע"י ידי"נ רב האי גאון האי חסיד, מוקיר ורחים רבנן והוא גופיה צורבא מרבנן, בניך כשתילי
זיתים סביב לשולחניך, מהקוראים הנאמנים של עלון זה

הרב ר' צבי שטיין שליט"א

לכבוד השמחה במעונו בנישואי בנו החתן החשוב יעקב יחזקיהו שליט"א

זכות זיכוי הרבים יעמוד לתורם להתברך בכל מילי דמיטב ברו"ג ורוב נחת מכל יוצ"ח

להשתתפות בהוצאות הרבות ולהקדשות והנצחות

ניתן להתקשר ל-050-4161580

הורמה תרומה נכבדת להשתתפות בהוצאות ההדפסה

ע"י יד"נ איש חי ורב פעלים, עוסק בצרכי ציבור באמונה נאמנות והתמסרות, מאיר פנים לכל אדם, יושב באהלה של תורה, מהקוראים המסורים של עלון זה

הרב ר' נפתלי גפנר שליט"א

לכבוד השמחה במעונו בהולדת הבת - בת ת"ח

וזכות זיכוי הרבים יעמוד לתורם להתברך בכל מילי דמיטב ברו"ג ורוב נחת מכל יוצ"ח

הורמה תרומה נכבדת להשתתפות בהוצאות ההדפסה

ע"י יד"נ איש חי ורב פעלים, עוסק בצרכי ציבור באמונה נאמנות והתמסרות, מאיר פנים לכל אדם, יושב באהלה של תורה שליחא דידן ושליחא דרבנן

הרב ר' שלמה זלמן פדר שליט"א

לכבוד השמחה במעונו בנישואי הבן חכים החתן החשוב משה אהרן שליט"א

וזכות זיכוי הרבים יעמוד לתורם להתברך בכל מילי דמיטב ברו"ג ורוב נחת מכל יוצ"ח

הורמה תרומה נכבדת להשתתפות בהוצאות ההדפסה

ע"י יד"נ איש חי ורב פעלים, העומד לשרת בקודש לימין מורינו כש"ת הגה"צ המתוק שליט"א, נותן עינו וליבו לשמח לבבות נדבאים ואלמנות ויתומים, יושב באהלה של תורה, בניך כשתילי זיתים סביב לשולחנך, מהקוראים המסורים של עלון זה

הרב ר' יוסל דויטש שליט"א

לכבוד השמחה במעונו בנישואי הבת - בת ת"ח מופלג

וזכות זיכוי הרבים יעמוד לתורם להתברך בכל מילי דמיטב ברו"ג ושיחיה בשעטומ"צ ויזכה לראות דורות ישרים ומבורכים ורוב נחת מכל יוצ"ח

תוכו רצון אהבה ורצון מבני ישראל

א כל מה שעושים זה באמת רק נראה
כאיילו עושים

ונראה שבזה הראה השי"ת את האמת שבעצם גם שאר המלאכות שנעשו במשכן גם כאלו שבעיני בשר נראה שהאדם כן מסוגל לעשות, באמת זה רק 'נראה כאילו' הוא עשאו, ובאמת הכל מידי השי"ת וכל חלקו של האדם הוא הרצון והחשק שיש לו לעשות נח"ר לביית"ש, וזה באמת יש לו למשרע"ה די והותר. וצא ולמד על השתוקקותו רצונו ומסירותו של משרע"ה על שלמות המשכן ממ"ש רש"י בפרשת נשא עה"פ ויהי ביום בלות משה להקים את המשכן - זללאל ואהליאזר וכל חכם לב עשו את המשכן, ותללו הכתוב במשה, לפי שמסר נפשו עליו לראות חבנית כל דבר ודבר כמו שהראו זהר להורות לעושי המלאכה, ולא טעה בחבנית אהה, וכן מלינו בדוד לפי שמסר נפשו על בנין בית המקדש, שנאמר זכור ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה' וגו', לפיכך נקרא על שמו, שנאמר ראה ביתך דוד.

ובזה א"ש דלא תקשי שמצד אחד כתוב כאן במדרש שמישה עמד משתומם ושאל משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, וכפי שהוא מסביר שלכך לא הצליחו הם להקימו שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקפן, ומצד שני שואל המדרש ולמה לא היו יכולין להעמידו, ולהנ"ל א"ש, שהן אמת שעל פי דרך הטבע לא היה ביכולת שום אדם להקימו, אבל זהו גם המצב בשאר המלאכות שלא היה בכוח שום אדם לעשותן ואעפ"כ גמר ה' בעדם, וא"כ אם ה' גומר בעדם היה אפשר גם להקים את המשכן, ול"א שהשאייר זאת למשה שהיה מיצר להיות לו ג"כ חלק בהקמת המשכן.

ובאמת רק בזו חפץ השי"ת באהבה והשתוקקות של כלל ישראל, וכמ"ש הערבי נחל בפרשת תרומה - לפרש הפסוק בשיח"ש אפריון עשה לו המלך

א מה תועלת לו למשה בזה שהוא
שיחק אותה הצבה ב'כאילו' ?

רש"י בפרשתו פקודי עה"פ ויביאו את המושבן ואת המשח והאֵלֶּה וְאֵת פְּלִי וְקֶרְסִי וְקֶרְשֵׁי בריחו בְּרִיתוֹ וְעִמְדוֹ וְאֵדָנָיו מביא את דברי המדרש תנחומא שמפרש הטעם למה הביאו אל משה את חלקיו כשהם מפורקים ולא הקימוהו הם, שזה לפי - שלא היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקפן, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו, והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר הוקם המשכן, הוקם מאליו. הנה למדנו שבאמת הקמת המשכן הייתה ע"י הקב"ה בבבדוד ובעצמו, ומשה רבנו רק עשה אחיזת עיניים 'כאילו' הוא מקימו.

וכד נתבונן בדברי המדרש האלו לכאורה מתעורר פליאה, שהרי לכאורה נראה שהסיבה שהניח לו הקב"ה הקמתו, שהיא לפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, זה משום שהוא רצה באמת שיהיה לו חלק בזה, וכמ"ש שם במדרש תנחומא והיה משה מילך על דבר זה, עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לפי שהיית מילך שלא היה לך עשייה ולא חלק במלאכת המשכן לפיכך... איני כותב לו הקמה אלא על ידך שנאמר ויקם משה את המשכן, והוא השתוקק באמת שיזכה לקחת חלק בפועל בבנין המשכן, ולא שי'ראה כאילו הוא עשה משהו בשביל הכבוד גרידא, א"כ איפוא מה הועיל השי"ת בזה שהניח לו להיות נראה כאילו הוא מקימו ?

הקשו עליו המפרשים לאי הכי מאי שהכל שלו? שהרי לכאורה אין בזה נתינת טעם על שוחד של מלוא. ותיירץ במדרש שמואל שאף המלוא היא הכל שלו דבא לטוהר מסייעין לו ואין המלוא נקראת אלא על שם הגומרה. ומבאן ראייה לזה שכל מעשה המצוות אינה משלנו בלב.

א גודל עוצמת כוח הרצון

ועל גודל הכח של הרצון וההשתוקקות שבגלל זה זה נחשב כאילו הוא עשאה אפשר ללמוד מהמעשה המצמרר שמספר הרה"צ המתוק הרבי ר' אלימלך בידרמן שליט"א, כפי שהוא מביאה בבאר המים החיים אשר לו בפרשת כי תבוא-

שמעו נא אמצעה שהיה לפני כמה שנים כאן בארץ הקודש, באחד הימים ראה מוכר פחנות התכשיטים איך שילדה קטנה נכנסה לפחנותו ומתבוננת בתכשיטים הפרושים על השולחנות, אחר היא נעשה למוכר ושאלה אותו האם הוא מלה אמיני, ויצן המוכר - הן, ומה החחיה, שאלה המוכר וכי יש בראותך מצות, צנתה הילדה הן, ופתחה את ארנקתה ושכחה על השולחן את כל המצות שלו, המוכר שראה צע מי יש לו כאן 'צסק' - כי כל המצות עלו יחדיו לכמה פרוטות בודדות רבה לפתחה מצל פניו, אפל הילדה נצנתה לצומתו, שמע נא, לפני כמחצית השנה מתה צלפי אמי ז"ל, ונשארנו כחמשה יתומים קטנים בבית לבדנו, והנה אחות גדולה יש לנו בבית, אשר היא דואגת לנו כאם רחמנייה - מפלת ומכסת, מאכילה ומסקה אותנו, היום יש לאחות זו 'יוט הולדת' והנני מכירה את 'טצמה' כי אופפת היא מאד תכשיט זה, לכן אספתי כל רכושי והבאתיו הנה צ"מ לפקנות עבורה תכשיט נחמד זה

...

שלמה שהשלוס שלו מעלי הלכנו, מה בלע לו בעלים, וכן עמודיו עשה כסף רפידתו זהב כו, מה בלע לו בכסף וזהב וארגמן. ומתירץ תוכו לרוב אהבה מצנות ירושלים, הוא כינוי לישראל, ור"ל כי חילוניות הדבר באמת מה בלע בו, אלא בפנימיותו לרוב, ר"ל נלטרף אהבה וקדושת כל איש ואיש מישראל, וכאן נמצא כאן היה קדושת כל ישראל ביחד, לכן שם השלחה שכניה

והרצון והאהבה נחשב באמת לעשייה וכמ"ש השפ"א בפרשת תרומה שכן הוא בכל מלוא מכל איש ישראל. כי ודאי אין צדק אדם לעשות לטובו ית'. רק כפי רצון האדם נגמר מעלמו. ומ"מ הגמר בא ג"כ ע"י רצון האדם, וכענין זה פי' אר"ז מו"ר זלכה"ה עמ"ש יגעתי ומלאתי, ודקדק כי מליאה בהיסח הדעת. ומה שצ"ע ע"י יגיעה למה נק' מליאה. אך מי יכול למלוא האמת ע"י יגיעה. ורק שהש"י נותן במתנה ודרך מליאה ע"י היגיעה.

והגה"ח ר' שאול גרינברגר שליט"א אמר לי שהשפ"א כותב במכתב לחתן גיסו להוכיח זאת אשר באמת כל המצוות שהאדם עושה לא מכוחו הוא עושה ממה שכתב הרמב"ם בפירושו לדברי המשנה באבות, -ואני ביקשתייהו למכתב זה ולא מצאתיו, ואולם מצאתי זאת בדברי התו"ט - שעל דברי המשנה בפרק ד משנה כב ממסכת אבות - ברוך הוא שאין לפניו לא עולה ולא שכהה ולא משוא פנים ולא מקח שוחד שהכל שלו, כותב הרמב"ם ש-אין עניינו שהוא לא יקח ממון ויטה הדין, כי שטות היא לשלול ממנו יתעלה מה שלא יעורר אפילו בדמיון, איך יכולים לו השוחד, ומה יהיה השוחד? ואמנם עניינו, שהוא לא יקח שוחד הטובות, כגון שיעשה האדם אלה טובות ורעה אחת, הרי לא ימחק לו ה' זאת העצירה לרוב טובותיו, - לקוד הרעה מחשבון הטובות- ויחשב לו אלה טובות חסר אחת או יותר, אלא יפרע ממנו על זאת, ויגמל על ההן. וזה הוא ענין לא יקח שוחד, והוא כמו לא ישא פנים. ומביא התוספות יום טוב ש-

תמהה האחות והרי ידעתי שאין לה כל
 כך הרבה מצות, אמר לה המוכר, הנה,
 תכשיטים הללו אין להם מחיר קבוע,
 אלא הכל לפי המוכר והקונה, קטנה לו
 שיממה את כל תמורת התכשיט - שכן
 היא נתנה את כל לבה עבורו, והצלחה
 גרסה על אותי עד שלא יכולתי לצמוח
 כנדד רגשות לבה של יתומה לו...

לבו של המוכר צמד להתפלץ לנוכח
 דיבורים אלו... צ"כ אמר לה, קחי נא
 תכשיט זה חנם אין כסף...

הצרכו של יום, הציצה ה'אחות' ותכשיטה
 בידה, ואללה, האם אחותי הקטנה קנתה
 תכשיט זה היום... השיב לה המוכר בהן,
 שאלה הנצרה, וכי שיממה על קו, השיב
 המוכר - היא שיממה מחירו המלא.

כאשר צוה ה' את משה

ואחר התפילה הקרה ה' לי שפגשתי את ידי"ן ר'
 יוסף הצדיק שליט"א נוסביום וכאשר רציתי
 להרצות בפניו הדברים ושאלתי אותו למה כתוב
 כאשר צוה ה' את משה ולא אותו, אמר לי
 שבדיוק היום בקריאת התורה עלה ברעיוני גם
 הוא שאלה זו, והשיל"ת האיר לו אותה תירץ ממש,
 ונשמח בדברי תלמוד תורתו ית' המתוקים מדבש
 לפינו.

ואחר כתבי זאת אמר לי יהודי יקר שכבר הקדמני
 בזה הרבי ר' העניך ואכן חיפשתי ומצאתי וז"ל
 כלאש לוא, ד' את משה. יש להבין. למה כתיב את
 משה. ולא כלאש לוא, ד', אכן אלל משה הי' הדבר,
 כמו ש'וא, ד' למשה אחר. את משה, י' משה: וברוך
 שכיוונתי לדעת גדולים וקדושים.

ה וראך ושמה בליבו

ואולם בפרק מ פסוק ט"ז כן כתיב ויעש משנה ככל
 אשר צוה ה' אתו בן עשה, וחשבתי לפרש הטעם
 מה נשתנה בפסוק זה לכתוב זאת בנוסח אחר,
 בהקדים מה שיש לדקדק בזה אשר לכאורה הכי
 הול"ל 'כאשר צוה אותו ה' וכמו שמצאנו
 בפסוקים - ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלקים
 בן עשה. וכן כתיב - ויהבאים זכר ונקבה מכל-בשר
 באו כאשר צוה אתו אלקים. וכן באברהם כתיב
 - ויעל אברהם את-ציתק בגו בן-שמנת ימים

ד לא עשאו לצד המעלה והכבוד אשר
 האמיר אותו ה'

בקריאת התורה בשבת פרשת פקודי תשפ"ב עלה
 ברעיוני לפרש לשון הפסוקים החוזרים על עצמם
 שבע פעמים בהקמת משרע"ה את המשכן שעל
 כל דבר שעשה כתוב כאשר צוה ה' את משה,
 אשר לכאורה מאחר ובו עסקינן הול"ל כאשר צוה
 'אותו ה'

והאיר לי השיל"ת לפרש שלפי שדרך כלל איש
 אשר זכה ליקר וגדולה שכזה שהוא הנבחר מכל
 עמו לעמוד לפני המלך ולשמוע מפיו דברי א' חיים,
 והוא זה אשר עליו הוטל המשימה הגדולה הזאת
 לבנות משכן לשכינה, אזי מתערב בעשייתו גם
 קצת הנאה אישית עם נגיעות של התנשאות
 לאמר, שישו בני מעי שישו על הזכייה הגדולה
 שזכיתי, ולזה כתבה התורה בגוף שלישי כאשר
 צוה ה' את משה כאלו לא אותו צוה אלא משה
 אחר הוא, באותה הרגשה ומסירות ואהבה
 טהורה עשאה משה מבלי שום נגיעה של הנאה
 אישית מזה שמדובר בו עצמו.

ובאמת זה משתלב יפה עם הפירוש של האור
 החיים הק' בפרשת בהעלותך - גם רמז צלומרו
 כלאש לוא וגו' להודיע שצחו של אהרן, כי מה
 שעשה אהרן לא עשאו ללד המעלה והכבוד אשר
 האמיר אותו ה' אלא ללד עשות מלות ה',

כִּאֲשֶׁר צִוָּה אֱתָן אֱלֹקִים. ולא כתיב 'כאשר צוה אלקים אותו' כדכתיב הכא,

וחשבתי לבאר זאת בס"ד כי הן אמת אשר ככל שהדבר נוגע לזכירתו שלו אשר הוא הנבחר לעשות יקר וגדולה למלך מלכי המלכים, הוא ביטל כל הרגשה של הנאה אישית מעצמו והתנכר אל עצמו ועשה את אשר נצטווה אך לשם נחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו,

אבל כאשר באדם אחר אשר נבחר לשמש לפני המקום ונמשח לגדולה כמו שמדובר כאן בציווי להלביש את בגדי הכהונה את אהרן אחיו לכבוד ולתפארת ולמשוח אותו בשמן המשחה, או אז הוא כן נתן שמחה בליבו, ואעפ"י אשר הגדולה הזאת נלקחה ממנו וניתנה לאהרן כמשח"ל, עכ"ל לא הייתה עינו צרה בזכיה הגדולה שזכה אחיו, אלא אדרבה הוא מילא שליחותו זאת למשוח לגדולה את אהרן ואת בניו בשמחה גדולה **'כאשר'** היינו כמו **שצוה ה'** למשוח **'אותו'** בעצמו.

ובאמת כותב האור החיים הק' בפרשת תצוה שכן ציווהו הקב"ה, ובזה הוא מפרש הפסוק וְאֶתְּהָהּ הַקָּרֶב אֵלֶיךָ אֶת-אַהֲרֹן אֲחִיךָ וְאֶת-בְּנָיו אִתּוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנֹתֶיךָ טַעַם אוֹמְרוֹ וְאִתּוֹ, גַּם אָמַר לָשׂוֹן הַקָּרֶב, גַּם אָמַר תִּבְרַח אֲלֵיךָ, יִתְבָּרַח עַל דַּךְ אוֹמְרִים ז"ל (שמו"ר פ"ג) **כי הכהונה למשה היתה למנה אלא ללד שמתן ללכת בדבר ה' אחר כמה פעמים חרה ה' זו והסירו מגזירת הכהונה בלומרו (לעיל ד' י"ד) הלא אהרן אחיו הלוי פירוש שהיה לוי ועכשיו נעשה כהן עד כאן. לזה אמר לו נשעת מעשה ואתה פירוש לא ללד שאני מתוך ללד אלא גם אתה מלד עמך הקרב את אהרן במקומך ותעשה הדבר כאלו אתה חפץ בו.**

|| ועל הישנות הדבר פעמים הרבה

והנה הרבה פעמים כתיב זאת בפרשתן אשר עשה משה כאשר צוה ה' אותו, וכן בהקמת המשכן הרי שעל כל דבר שעשה כמו הנחת הארון והשולחן והמנורה וכו' כתיב שעשה כן

כאשר צוה אותו ה', אשר לכאורה זה נראה כמיותר, שהרי היה יכול לכתוב פעם אחת שאת הכל עשה כאשר צוה אותו ה' ולמה היה צריך לפרט זאת בנפרד על כל פעולה אשר עשה ?

והנראה לומר בזה, עפ"י מה שאחז"ל בפסוק והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום – שמביא רש"י לא יהיו צעניך כדיוטגמא – מלות המלך הזכה במכתב – ישנה שאין אדם סופנה, אלא כחזקה שהכל לזין לקראתה. כי טבע האדם הוא שהוא מתרגש ומתלהב יותר ממכתב חדש מהמלך יותר מאשר ממכתב ישן, והכי נמי, אינו דומה המקיים מצוות המלך כאשר רק מצוה אחת הוא נצטווה מהמלך למי שמקיים פרט אחד מתוך רשימה של הרבה פרטים, וזה נכלל בעבודה תמה שאין אחריה עבודה, שעל האדם לדעת בשעת עבודת השי"ת שמה שהוא עוסק בה עכשיו, אין שום עבודה אחרת בלתי, וכמו שרמזו צדיקים בציווי השי"ת למשרע"ה בפרשת משפטים וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהֵי מֹשֶׁה עֲלֶיךָ אֲלֵי הַקָּרֶב וְהִיָּה־שָׁם שִׁכְאֲשֶׁר הָאָדָם עוֹלָה בָהָר ה' עָלָיו לְהִיָּת שְׁקוּעַ כָּל כּוֹלֵו בָּזֶה, מְבַלִּי לְחֹשֶׁב עַל שׁוֹם דָּבָר אַחֵר, אֲפִילוֹ לֹא עֲנִינִי עֲבוֹדַת הַשִּׁי"ת, וְאֵל יִתֵּן לְיִצְרָל לְבַלְבֵּל אוֹתוֹ לְהִיָּת מַחֲשַׁבְתּוֹ מִפְּזוּרַת מַעֲבֹדָה לְעֲבוֹדָה, שִׁבְשַׁעַת תּוֹרָה יִתֵּן דַּעְתּוֹ עַל הַתְּפִילָה, וּבִשְׁעַת הַתְּפִילָה יִחֹשֶׁב עַל הַתּוֹרָה, וְכוּ"ב.

ואפשר בגלל הדבר הזה כתבה התורה ק על כל פעולה שעשה משה 'כאשר צוה ה' את משה, ולא כללם יחדיו לאמר את כל מהשעשה הכל היה כאשר צוה ה' אותו, כדי להשימענו זאת, שכאשר עשה ציווי אחד, לא היה זה אצלו פרט אחד מתוך כלל ציוויים הרבה אשר צוהו הקב"ה, אלא כל פעולה היה ציווי בפני עצמו, אשר אין שום דבר נוסף לפרט זה בה היה עוסק עכשיו.

והשבוע זכיתי לשמח עם ווארט זה את אהובי הרה"ג ר' מענדיל טאבאק שליט"א רבה של קהילתנו המעטירה בעפולה עילית, ובהתלהבותו הוא הוסיף לי בשם חמיו הרב החסיד המפ' ר' יידל פדר ע"ה שמרגלא הוי בפומיה בשם צדיקים,

חסוף כבר ועשה את העבודה בתנאים הנוכחיים למרות אשר זה עדיין לא מושלם.

ח מצוה הפאה לידך אל תחמיצנה

ועוד לימוד יש בזה שמצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, וזריזין מקדימין למצוות, ולכן תיכף ומיד כאשר רק שמו את השולחן, לא היה לו להתעכב מלערך עליו הלחם, ואעפ"י שזה עדיין לא מושלם, ואכן שמעתי כי כדת הוא ההלכה, אשר זריזות קודמת להידור מצוה, דהיינו שאם יש לו אפשרות לקיים המצוה בזריזות אבל שלא כ"כ מהודר כמו שיוכל לעשותה מאור יותר הרי שעדיפה הזריזות מההידור.

ובכלל הרי שהזדחיינות היא מהמדות אשר לא טובות המה, וכאשר אמרו החכמים שבמקום לחיות באופן שלומיאלי לדחות כל דבר, באמור 'מה שאני יכול לעשות מחר אעשה מהרתיים', טוב לגבר שיתרגל לחיות בצורה חכמה באמור 'מה שאני יכול לעשות מחר אעשנו אתמול'.

וזכרני מעשה שהיה לפני הרבה שנים, **כאשר שבתו היה באתרא קדישא מירון ביזא** **דרשב"י זי"ע, ובמאצ"ק בהיותו באצרה,** **היצו שם מאצמד ההד"קה אנשי קהילת** **המתמידים אשר שבתו שם המה שם** **באותה שבת, והיה שם אפרק אחד אשר** **הקדיש לארז את חפציו והוא כבר בא** **צט תרמיא ומאודתו בידו כשהוא כבר** **מוכן לנסיעה הביתה לאחר המצמד,** **ושמעתו איך שחבר אחד סונט בו ציחוק** **צאיו בשאלו אותו, וכי אמה אק להיות** **לחופ?**

ולזכרני **היטב את תשובתו המחכימה,** -אשר חדרה היטב אל ראשי, ומי ייתן שתחדור גם אל ליבי לחיות כך באמת- **ובק צנה לו:**

סוף כל אחד נכנס לחופ, אלא שנה **תלוי בחירתו מתי להיכנס לחופ, אני** **מצדדו למאור את החופ הכי מוקדם** **אפשר...**

ש'כאשר יהודי ניגש ללמוד דף גמרא, עליו לדעת שיש בורא עולם אחד יחיד ומיוחד, ויחשוב על עצמו שהוא יהודי יחידי בעולמו, ודף גמרא זה היא דף הגמרא היחידה בעולם'

ואחר אמרי זאת מצאתי שזה עולה יפה עם מש"כ האור החיים על ענין זה: **ועטם כפל הדבר בכל פרט ופרט להראות שכל פרט הוא חשוב מזהו צפני עצמו וראוי ליאמר עליו לדבר אה' את משה.** ונכלל בזה שכל דבר הוא כל כך חשוב וגדול בפני עצמו, ואין זה רק חלק ממצוה אחת גדולה.

זז וזל לא תהדר בריבו

הנה מצאנו בפרשתנו שצוה הקב"ה למשרע"ה בסדר הקמת המשכן **והבאת את השלחן ומיד- וערכת את ערפן, והבאת את הקמרה ומיד- והעלית את נרותיה, ואכן כך עשה העבד הנאמן כמ"ש ויתן את השלחן באהל מועד על ירך המשכן צפנה מחוץ לפרכת: ומיד לאחמ"כ - ויערך עליו ערך לחם לפני ה'... וכן כתיב וישם את הקמרה באהל מועד... ותיכף ומיד - ויעל הנרות לפני ה'... אשר לכאורה לפי קט שכלנו היה נראה לנכון לסיים תחילה את כל סדר הקמת המשכן, עד אשר יעמוד הבית על מתכונתו בשלמות ההוד וההדר, ורק לאחמ"כ יערוך את הלחם, וידליק את הנרות**

והנראה שיש בזה כדי ללמדנו יסודות חזקים בתורת העבודה, חדא, ע"ד שמפרש בספה"ק אור פני משה את הפסוק בפרשת משפטים - **וְלֹל לֹא תִהְיֶה בְרִיבָן עִפּוּי** מה שדרשו חז"ל בקהלת על הפסוק **ילד מסכן וחכם'** שזה היצר טוב, ועפ"י 'דל' מרמז על היצ"ט, והזהירה התורה בזה שבריבו ומלחמתו של היצ"ט אל תתפתה לעצת היצ"ט שיפתך לאמר כי עליך להקפיד 'להדר' את היצ"ט -הדל, בריבו, ולתת לו אך ורק חלק מהודר יפה ומושלם, כי בזה הוא רוצה להפילך ברשתו, אלא כל אשר תמצא לעשות בכוחך עשה ושמוח בחלקך ככל אשר תצליח לעשות אם מעט ואם רב, וזה למדנו גם מפרשתו, שאל לנו להמתין עם העבודה במשכן עד אשר יהיה המשכן בתכלית השלמות, אלא גם בעודו באמצע הבניין עדיין

והדבר חדר היטב להבנת, שהרי הלחץ המוקדם, הוא הרי הרבה יותר ברוגע, שהרי אין נושף בעורפך הפחד מהאיחור של האוטובוס וכדומה, נמצא א"כ שזה הרבה יותר חכם לא לדחות דברים לרגע האחרון, אשר אז זה כבר כרוך בלחץ הרבה יותר חזק.

ובכן כותב החיד"א בספרו כסא דוד (י' דרוש י"ח - לשבת הגדול) לפרש מה ש-אמרנו במכילתא פ' צא ושמתם את המלות ח"ר יאשיה אל תקרי כן אלא ושמתם את המלות כדך שאין מחמילין את המלה כך אין מחמילין את המלה אלא אם בזה מורה לידך עשה אותה מיד. והדבר מבואר כי ידוע דהמלה רומז לילך הטוב והחמץ לילך הרע וכסם שהמלה יש ליהרר הרבה בעשייתה שאם יניח מלהתעסק מיד מחמץ והיינו שהינה"ר מוכן לשלוט ולהחמילה. כן גוף האדם נמשל לעיסה כמשו"ל שאור שבעיסה מעכב ואם יבא מלה לידו אם ישהה אותו חכף מחמץ הגוף שהוא כמו עיסה ושולט הינה"ר שהוא שאר ומבקש תולדות וטענות לבטל המלה:

טו) אנו יוצאים עכשיו, אבל עכשיו!

ובענין זה מצאתי להרב שמואל ברוך גגוט שליט"א שמספר את אשר שמע מבנו של הגאון רבי יונה יוסף ארנטרזי זצ"ל, רב קהל עדת ישרון בבני ברק, ובה סיפר: 'היה בחור כשרוני בישיבה שהתדרדר ואבי זצ"ל הלך לארץ הנה"ר רבי אליהו לאפואן זצוק"ל, אולי מה לצלות. אמר לו ר' אליהו שפסיע צל החור להיכנס אליו, אך החור לא הסכים. שאף אבי זצ"ל את רבנו הגדול מרן הכראמ"מ שק זצוק"ל מה לצלות. קם מרן זצוק"ל ממקומו ומיד אמר להרב אסח"ק: "חזקאף, אנו יוצאים עכשיו, אבל עכשיו!"

וכך נסע עם מונית (רק בהל"ק... כי זה דחוף, אבל בחזר חזרו באוטובוס...) ומרן זיצ"א דיבר עם החור במשך 3 שעות, כדי לשכנעו לשוב לדרכ הישר!"

והוא מסיק עלה ש-זהו מעשה אחד מני רבים על מידת זריזותו של מרן ה"אבי עזרי" זי"ע. אם צריך לעשות משהו - עושים אותו מיד. כי אם נמתין למחר, מי יודע, אולי הרגשות יתקררו, יגיעו עיכובים שונים והדבר לא ייצא לפועל.

י) אין שום תועלת בדחייה למועד אחר

ועוד הוא מביא שהגאון רבי שלמה קניבסקי שליט"א, ראש ישיבת קרית מלך. מספר על מידת הזריזות ואי הדחיינות של אביו, מרן ה"דרך אמונה" זיע"א: 'כעאכא היה כותב מכתב, הוא לא היה מניח אותו בצד כדי לעלות בדואר מתישהו בעתיד הקרוב. הוא היה מסיים לכתוב את המכתב, מקפץ, מכניס למעטפה, מדביק בול ויוצא מיד לתיבת הדואר כדי לעלות אותו. אני מדבר על התקופה שבה היו לו מכתבים, אבל לא כמו אחרי שהוא מאד התפרסם שכבר היו מאות מכתבים ביום. כאמון שאני זה כבר היה שונה, והוא היה מרכז את כל המכתבים יחד, אבל התקופות שבה היה מכתב אחד ביום או יומיים, הוא היה כותב, מקפץ, מכניס למעטפה ועולה באופן מיידי"ו.

"זכורני פעם שאבא סיים לכתוב מכתב, והיה בבית אחד מחתניו עמד לצאת, והציע שייקח את המעטפה כי הוא מניח יצבור בדרכו ליד תיבת הדואר. אבא הסכים, זה חסך לו זמן והזמן היה יקר מאוד עבורו. אבל אחרי שצברו שתי דקות והוא ראה שהוא מתעצב בבית, הוא אמר לו: 'אה, אתה צדיין לא הולך, טוב, תביא את המכתב ואני אעלה אותו מיידי"ו.

"יום אחרי שהתארסתי, אמר לי אבא: 'בוא, אנחנו צריכים ללכת להזמין מזונות שיהיו לדירה שלך'. עוד לא היה לנו מלש מתי תהיה החתונה, לא היה לנו שום מידע לגבי הדירה בה נתארך, כמה חדרים יש בה וכמה מזונות נצטרך

תיכף אני יורד למנחה, אעס לרבי חיים ואעאל אותו לרצונו".

צודט מדבר'ס זיה עט זיה והנה מרן יוצ"א בעצמו עצה לעס. -העס על "לדרמן" הוא עס די עבה, זריכים לעצות שלוה מפאסיט צד שמאיעים למקום שבו צומד דוד המ"ט. העבאי נכהל, הוא חשב שיש כאן אינה משהו מאוד דחולף. ומרן אומר להרב כהן: "ראיתי שיש לך בן הילד הישודיכים, הוא עושה רושם של בחור מאוד מיוחד, דיברתי עליו עט רצייתי, ואנחנו חשבנו להציע אולי אינו הצעה כשידוק, נצרה שרצייתי מכירה ולדעתה יכולה להתאים. אתה רוצה לקחת את הפרטים ולברר?"...

רבי משה כהן כחובן מאוד שמח לקבל את המחמאות וטע לשמוע את הצעת הישודיק, אבל הוא לא הבין מה כל כך דחולף, "הצוד עשר דקות מתפללים מנחה", הוא אמר למרן הכר"ח, "הרב יודע שאני לא אפסיד את התפילה ומחילא הוא יפאס אותי בבית הכנסת. למה הרב היה זריק לטפס על העס רק כדי להציע לי שידוק?"

ענה לו מרן זצוק"ל: "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה. להציע שידוק זו מצוה, ומצוות לא דוחים למועד אחר. מקיימים אותן ברע הראשון שהדבר מתאפשר!"

לקנות עבורה, אבל אצל אבא זו ככלל לא היתה סיבה לדחיה. זריכים מלילות ? קונים מלילות ! כחודש אחרי האירוסין כבר נסעתי עט להלמין חליפות אצל החי"ט, למרות שהחטונה היתה עשרה חודשים אחרי האירוסין זה סיפור אופייני מאוד לאבא זצוק"ל, היתה לו תכונת אופי כזאת, שהוא לא היה דוחה שום דבר אפילו לא ברע, מה שאפשר לעשות עכשיו עושים עכשיו, אין שום תוצלת בדחיה למועד אחר!"

יא) מצוות, מקיימים אותן ברע הראשון שהדבר מתאפשר

והנה סיפור נוסף שהתפרסם על שר התורה מרן הגר"ח זצוק"ל: באחד הימים עצה רבי משה כהן, העבאי הנודע של בית הכנסת "לדרמן", לעס, כדי לסדר אינו תקלה שאירעה בדוד המ"ט שבו השתמשו בשבתות.

מרן הכר"ח זצוק"ל הויע לביית הכנסת כרע עצה לבני מנחה, וראה את בנו של העבאי, שאל אותו "איפה אבא שלך?", השיב לו הבן שהאבא נמצא על העס וטע הוא עולה עכשיו לעס כדי לעזור לאביו. נענה מרן ואמר לו: "תמיד לאבא שלך שאני מחפש אותו. יש לי משהו חשוב לומר לך".

עצה הבן לעס וסיפר לאביו שמרן מחפש אותו. האבא שמע ואמר: "בסדר אמר, "

כל ילד הוא יהלום

אנחנו היינו קבוצה של ילדים מאוד שובבים, וכשעברנו את הקו האדום היינו רואים שהוא ממלא מילים מולרות... זה היה נשמע כמו קלילות בהונטריות... זה חזר על עצמו כל אימת שהיינו משתוללים, כחובן אנחנו היינו נבהלים כהולן מלחש זה וזה היה מרעב אותנו

רבי יעקב שיש שליט"א מביא בספר נאה דורש, סיפור מדהים בשם הרב וקסמן שליט"א, ראש ישיבת מאור יצחק, וכך הוא סיפר:

באחת השנים, בצעירותי, כשפגדתי בחיידר, המלמד היה יהודי הונטרי, ניצול שואה, שערך את התופת הכרמנית הפנת תש"ד.

קנכירי טרקיא וצין צללא, כרוט ינא
 וברלא ופנתירי'. אמרתי לצמ"א: אמנט
 אתם מאד מרעיית אותי, מכאיבים
 אותי, אבל כל ילד הוא יהאום! עם אמ
 ילד משתולל סוף סוף הוא אכן מאבני
 החושן! הילד הזה הוא אודם, השני סטדה
 והשלישי ברקת. נכון, עכשיו הוא משתולל,
 אבל בהמשך החיים הוא יוול את צמ"א,
 ואת כל האנרגיות שלו הוא יצלל לדברים
 טובים. ההתנהגות שלו היא חיצונית
 בלבד, אבל הפנימיות שלו הוא יהאום
 נולד. בצורה הזאת הצלחתי להרעיץ את
 צמ"א. - עם זאת אשר על הדרך השתני
 עם את השקט אשר היה חסר בדחפיות
 לאוירה של הכיתה.

מ'ה, כאשר רישמו עוד היה מספיע צלניו
 לצמן ארוק, בהשתדלותנו שלא לעבור את
 הקו האדום בכדי שלא לספוט חליפה שוב
 את הלחם המפחיד הזה.

סוף השנה, כשאנו להיפרד ממנו
 ולהידיד לו תודה רבה, אחד התלמידים
 אשר אומץ ועל אותי: "מה הם הדברים
 האלה שהונצית שהרג היה ממלאך
 לצמ"א בעצה שהשתוללנו?"

נצנה המלמד ואמר: "לא היו אלו מילים
 שהונצית. אמרתי את שמות אבני החושן,
 כפי שמתרשם אותם האונקלוס: 'סמקן
 ירקן וברקן, אצמראדין שבזי וסבהאום.

פִּי מִי־גִי גְדוֹל אֲשֶׁר־לִי אֶלְקִים קִרְבִּים אֱלֹהֵינוּ בְּכַל־קְרָאנוּ אֱלֹהֵינוּ

ועל מה הזהירה תורה לא תוסף ולא תגרע? , שלא
 יהיה נביא רשאי לחדש דבר ולומר שהקב"ה לווה
 במצוה זו להוסיפה למצוות התורה או לחסר אחת
 מאלו השש מצוות ושלב עשרה מצוות:

אבל אם הוסיפו בית דין עם נביא שיהיה בלתי
 הזמן מצוה דרך תקנה או דרך הוראה או דרך גזרה
 אין זו תוספת שהרי לא אמרו שהקב"ה לווה לעשות
 ערוב או לקרות המגלה בעונתה, ואילו אמרו כן היו
 מוסיפין על התורה: אלא כך אנו אומרים, שהנביאים
עם בית דין תקנו וזו לקרות המגלה בעונתה כדי
להזכיר שבחיו של הקדוש ברוך הוא ותשועות שעשה
לנו והיה קרוב לשועינו, כדי לזכרו ולהללו וכדי
להודיע לדורות הבאים שאמת מה שהבטיחנו
בתורה כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו
כה' אלקינו בכל קראנו אליו.

שני ידידי נפשי -ה"ה הרה"ג ר' יעקב יחזקיהו
 האגור שליט"א והרב ר' משה גלבר שליט"א- באו
 באחד אלי בשנים קדמוניות ואנהרן לעיני, לראות
 את אשר בפתחה לספר משנה תורה שלרמב"ם,
 הוא מונה ומפרט את מנין המצוות, [מלבד מה
 שמונה אותם בספר המצוות אשר לן] ובסופם
 הוא כותב ככה:

אלו הם שש מצוות ושלב עשרה מצוות שנאמרו לו
 למשה בסיני הן וכללותיהן ופרטותיהן ודקדוקיהן,
 וכל אותן הכללות והפרטות והדקדוקין והביאורין
 של כל מצוה ומצוה היא תורה שבעל פה שקבלו בית
 דין מפי בית דין:

ויש מצוות אחרות שנתחדשו אחר מתן תורה וקבעו
 אותן נביאים וחכמים ופסעו בכל ישראל כגון מקרא
 מגלה ונר חנוכה ותענית תשעה באב וידים
 ועירובין. ויש לכל מצוה מאלו פירושין ודקדוקין.
 והכל יתבאר בחצו זה:

הנה אין כאן המקום להיכנס לסוגיא רברבא זו
 של גדר האיסור של 'בל תוסיף' ואם יוצא מדברי
 הרמב"ם הזארה למעשה לנו איך להגדיר ולקרוא
 למצוות של פורים בכדי שלא להיכשל ח"ובאיסור
 בל תוסיף, אבל העיקר העולה מדבריו הוא שכל
 עיקרו של הפורים הוא בכדי לידע ולהודיע ולהודיע

ועל זה הוא מפרש וכותב: כל אלו המצוות
 שנתחדשו חייבין אנו לקבלם ולשמרם שני' לא תסור
 מכל הדבר וכו', ואינם תוספת על מצוות התורה.

יומ אחד נולד להם ילד ומיד עם לידתו התגלה מוט חמור ונדיר מאוד בליבו. בשלב מסוים המליץ אחד מעסקני הרפואה המוכרים להטיסו לחוץ לארץ לצורך הניתוח הצדין והמסובך. אספנו סכום גדול והוא טס עם רצייתו והילד לחוץ לארץ.

במקרה של יום הניתוח הם מציצים לבית החולים וממתנים בלב הולט להיכנס לכל ההכנות שיוביאו לניתוח. הם שמים לב שמצבים אותם. הפקידה נראתה נסערת, הרימה טלפונים, קמה והלכה, חזרה והתיישה. ההורים כאובן לא הבינו מילה. למזלם היה שם יהודי חרדי יליד ארצות הברית. האברק ביקש מננו להביא על מה המהומה. היהודי הקשיב מצט ואמר לו: "נראה שהרופא לא מרוצה מסכום שהפקדתם או מהסכום שחתמו בעבורך בערבות. הוא טוען שחסרים מאה אלף דולר". האברק אמר שלא ייתכן, שסוכם על סכום גבוה מאוד את חלקו כבר מסרו וחלקו האחר ניתן בערבות של אנשי הון, אולי לא היה עם מי לדבר, שכן הרופא לא היה במקום והפקידה כלל לא פנתה אליהם להביא את הבעיה.

הסופו של דבר ביקש האברק מהיהודי לזאת לפקידה ולבקש ממנה לייצר אותם מה קורח. זו היתה נבוכה וחזרה על מה שכבר היה ידוע לנשיהם, שהפרופסור מקבש מאה אלף דולר נוספים. הוא אישרה שאכן דובר על סכום מסוים, אך לדבריה הפרופסור טוען שבעדיקות האחרונות התגלה מוט נוסף שצלי לא דווח מלכתחילה וצלי הוא דורש את מאה אלף הדולרים, אחרת לא יבצע את הניתוח.

"אני מקבש לדבר עם הפרופסור" אמר האברק. "זה בדיוק מה שציתי בחצי

לכל הדורות הבאים שכל קוויו לעולם לא יבשן, שכן אמת הוא מה שהבטיחנו בתורה כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו.

ובאמת יש בזה משום דבר חידוש שכן במס' מגילה (דף י"א ע"א) מביאה הגמרא הרבה פתיחות אשר פתחו האומרים להא פרשתא של המגילה, וממש בסופה - אחד לפני האחרון הגמ' מביאה פתיחה זו - רב מתנה אמר מהכא: כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו, ומשום מה נקט לה הרמב"ם כדבר פשוט שזהו המהות והפשט של כל התקנה אשר תיקנו לנו הנביאים במצוות של הפורים.

ואכן מצאנו זאת גם בנוסח הפיוט הקדום 'אשר הניא' שבמחזור ויטרי מבואר שהוא מיסוד אנשי כנה"ג, ובסופה נאמר 'להודיע שכל קויד לא יבשו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך' ובכן הזמן גרמא להתחזק ביותר באמונה זו, כי יש לנו אב בשמים הקרוב אלינו תמיד בכל קראנו אליו, ואשר על כן לעולם לא יבושו קוויו, ולנצח לא יכלמו כל החוסים בו.

והשבוע סיפר לי בזה מעשה חזק ביותר אברך אשר ציפה לישועה להפקד בזש"ק במשך חמש שנים ומחצה, ואשתקד לביל פורים שפך את נפשו בתפילה להשי"ת והשתא הכא בזאת חנוכה נולד לו צאצא, ואקווה להביא בשבוע הבא את הסיפור כפי שהוא סיפרה לי בס"ד.

ועל של עכשיו באתי להביא בזה שתי סיפורים חזקים אשר ללמד על הכלל הזה יצאו כי יש לנו אלקים קרובים אליו לשמוא בקולנו ולחושיענו בכל קראנו אליו.

יב א יונגער-מאן פון בני ברק

הסיפור הראשון הוא מהספר בך בטחנו בה מסופר: בשכונת מתאור אברק חשב, שכל כולו לימוד ותפילה. הוא חי בצוני ובדחוקות וכף ראש עסוק בלימוד ובחילוק הילדים.

באנאלית. "אני אברך מארץ ישראל" צנה, "רציתי"...

"שום בצייה, קח" אומר הצייר, מוסר לידיו מצטפה חומה צנקית וצפה וממהר אל הלימוזינה שלו. "רעצ, אני רוצה להסביר לך", מקבץ האברק. אבל הצייר אמר משהו באנאלית שהאברק איכשהו הצליח להבין "איי נואו, איי נואו, אתה אברק מבני ברק, אין לי זמן, הכל בסדר". נפלצ במכוניתו ונסע משט. הוא פותח את המצטפה, ורואה מאות שטרות מצהצבים על מאה דולר. אבל הוא לא צריק אפילו לספור, משום שהיה פתק שצורף למצטפה ובו היה רשום המספר הלא יאמן: מאה אלף דולר.

וגו האברך הפך את המעטפה, ועשר חבילות של עשרת אלפים דולר צנחו על הדלפק. "איי דונט בליב איט", אמרה הפקידה ורצה לטלפון...

הוא מתחיל לבכות ופותח בשבח ובהודיה לקדוש ברק הוא, צד שפתאום נזכר שיש לו בדיוק צעריט דקות לחזור לבית החוליט, שכן אז מסתיים האולטימטום של הרופא. הוא מתחיל לרוץ במהירות בכביש המוביל את מחוץ לאחונה, ובחוף הוא מנסה לצבור מוניט. דקות יקרות חולפות ורק חמש דקות לפני הזמן המיועד מציצה המונית. הוא נוסע במשק צער הדקות הארוכות ביותר בחייו, יודע שהוא מאחר אבל מקווה שמדנתו של הרופא גדולה מקיחותו.

הוא נכנס בדהרה לבית החוליט, צולח במאלית ומציץ מתנשף אל הפקידה, שכבר צמדה לצלוג. "רעצ, תתקשרי בבקשה לפרופסור". הפקידה הביטה צליו כמו צל מי שנפל מהירח, ובדיוק אז הציצה אשתו. לפני שהספיקה לשאוף מה קורה היא קיבלה תשובה ברורה כאשר

השעה האחרונה" אמרה הפקידה, "ניסיתי לשכנע אותך לבוא ולסווח איתך, אך הוא מתעקש שאם לא יופקדו בתוך שעה מאה אלף דולר או לחילופין תודגד הצרבות במאה אלף דולר, הוא אינו יוצא מהבית והניתוח של הליד יבוטל". "אולי ניתן לדחות את הניתוח במה ימים ובלזמן הזה נדבר עם הצסקניט שנסו להשיט את הסכומ?" הציץ האברק. "זה בלתי אפשרי" אמרה הפקידה "הלידה הוא יוצא להפליג באייט הקריבייט לחודש שלט ולאחר מכן ממתין לו כאן תור דחוס מאוד, זה עוד שעה - או כולל לא".

"יש כאן אולי יהודים צעירים שיוכלו לסייע?" שאף האברק בייאולו את היהודי. האיט משק בכתפיו "יש כמה רחובות מכאן יהודי צעיר מאוד, אומנט לא חרדי, אבל שמעתי שהוא תרם פה ופט. לך אליו, אולי ממנו יביא לך הקדוש ברק הוא יוצעה" האברק לא חושב פצמיט. הוא מקבץ מיהודי שסביר לו איך להציץ לביתו של הצייר ויוצא לדרכו. אשתו נותרה עם התינוק וצט ספר התהייליט, שהיה הדבר היחיד שיעזור כרעצ להצללתו. הוא הציץ לאחונה צנקית וניצה בשערי הבית. בכניסה ניצה שוער קשוח ששאל אותו: "מי אתה?", והוא צונה "א יונצערמאן [איט צציר] מבני ברק".

השוער מתקשר, חוזר על דבריו של האברק ולאחר שהוא שומע תשובה מהצד השני מאשר לו להיכנס. השער נפתח וכדי להציץ לטירה הצנקית היה כביט עישה, מצין רחוב ראשי עם שני נתיבים בכל כיוון, אך הוא כמובן בא ברעצו. השוער שואף משהו באנאלית והאברק צונה שוב "אני אברק מבני ברק", וצוד לפני שהוא מספיק ללוגו, לפתע יוצא איט הדוכ, כסוף שוער, ניכר שמדובר בעצף הבית. הוא נראה ממהר. "מי אתה?" שואף אותו

יָלְכוּ וְאֵלַי כָּנָה אֵלַי הַאֲבָרְק וְאָמַר לִּי: "אֵתָּה הֲצַבֹּת כַּאֲשֶׁר תִּצְלָמֶנּוּ, אֵבֶל לִי נִפְתָּרָה תִּצְלָמֶנּוּ שְׂמַעְסִיקָה אֵת אֵבֶי וְאֵת כָּל־שִׁפְחֹתֵינוּ כִּבְרַחֲמֶיךָ יְיָ."

"אתה מכיר את אביו, כל חייו מתרוצץ בצולמט ואוסף תרומות מנדויבים למצן מוסדותיו. במשך חצי שנה עבד על תרומה מאתו צעיר, הוא שלח לו אלבומים ומצגות שבהם השקיע הון תועפות, השתמש בשירותי מתווכים שידברו אל ליבו, ואכן לאחר חודשים רבים נאות הצעיר להצניק לו תרומה. הוא לא אמר כמה, רק אמר שנה יהיה סכום מכוּבד וקבע לזמן שיבוא לביתו, בשעה 16:00 אחר הצהריים. אביו יצא מהמלון שלו התאכזר בשעה 15:15, אק המצלמת נתקעה. הוא צלצל בפצמון החירום, לקח עשר דקות עד שכתלל שמו לב לנה. הט הצעיקו טכנאי שלקח לו שעה להגיע וצוד כחצי שעה לחלץ את המצלמת. רק ב- 16:30 אביו הצליח לצאת משם, לקח מנות שתוביל אותו לבית הצעיר, וכשהגיע נאמר לו שהאיש כבר יצא למשרדו. הוא הוביל את המנות למשרדו, לשם עלה. האיש היה באמצע פגישה חשובה, הוא המתין לו שעה, חושב כיצד יתנצל על איחורו. בסיומה של הפגישה יצא אליו הצעיר ושאל: 'מי כבודו?'. 'אני שלום מאיר יונגראמן' אמר אביו והוסיף 'אני מנהל המוסדות בליברון יצקבי'.

הצעיר נראה טרוד וכעוס. זנה לא יכול להיות. הגיע לביתי איש חרדי ואמר שהוא 'יונגראמן' מארץ ישראל'. 'יונגראמן' בשפת האידיש פירושו 'אברק צעיר'. אתה, מבלי משימ, הוצאת למקום הנכון הזמן הנכון ואמרת שם את השם הנכון, ולכית במאה אלף דולר שמגיעים למוסדות התורה מליברון יצקבי'. לא יאומן כי יסופר.

הפק הצלה את המצטפה וצער חבילות של צשרת אלפים דולר צנחו על הדלפק. "איי דונט בליב איט" אמרה הפקידה ורצה לטלפון.

מסתבר שהאברק צדק, הרופא הקשוח התרכק לנכוח מאה אלף דולר שחיכו לו והוא הודיע לפקידה שהוא מביע. תוק חצי שעה הוא הופיע. אט נאמר "הטוב שברופאים לביהינוס", הרי שנה חובר במיוחד בשביל הפרופסור הזה. הוא היה רשע, קשוח, קר, חסר רגשות, ובהחלט מוצמד ראוי לביהינוס. אבל מה לצעות - הוא היה הטוב שברופאים. הוא ביצע את הניתוח הצדין והמורכב בצורה מושלמת וזאת בידיעה שכל סטייה של מינימטר היתה מובילה למות מידי של התינוק. מדובר בניתוח וירטואוזי שנעשה רק בארצות הברית ואצל הפרופסור המסויים הזה. הילד יצא מכלל סכנה וזכה לשנים רבות וארוכות אי"ה.

נאמר טוב, הסיפור, הא? אז למה, שהסיפור לא רק שלא נאמר, הוא אפילו לא התחיל. ההורים הגיעו לארץ לאחר כחודש שנדרש להחלמת התינוק, ומיד בשבת הקרובה צרכו קידוש גדול במהלכו סיפר האברק את סיפור הצלתו של בנו התינוק. הוא ביקש את סבלנותם של הסוציאלים וסיפר את הנס המופלא והמוזר שאירע לו עם מאה אלף הדולר שהגיעו מהשמים, פשוט כמשמאלו. כולמט היו המומים מהסיפור, כי פרט למספר אברכים וכתובת אני איש לא ידע ממנו.

רק אברק אחד היה נרשם יותר מכולם. לא סתר נרשם, הוא היה נסער ולא ידע את נפשו. לא. אין מדובר באביו הבן, אלא באברק מתמיד, בנו של תלמיד חכם ידוע שהקים וניהל רשת מוסדות בליברון יצקבי, עם מאות תלמידים. הוא המתין שכולם

על זה עוד פרט מאוד חשוב אשר הוסיף לספר הרב יונגרמן: **שלא הלב לאספר זאת לאמרו ורבו האר"ח ארנימן זצ"ל, ושאלו מה הפשט בהם שקרתה כולו טעות של רבצ שצה, והמצלית התקלקלה, והאברק אמר באופן סתמי 'אברק אמני ברק', וכך במחמי טעות ואיכות קטן - הפסיד הוא \$100,000, שהוא אבד צליהם כ"כ קשה?**

צנה לו האר"ח זצ"ל: **"כשזלזל יהודי בוכה אהקב"ה בדמעות ומלה נשבר, הוא יכול לשנות מצרכות שמיים, זה ההסבר לכל התהליך השמימי שקרה כאן. במכילותיהם הם הצבירו \$100,000 בכמה דקות ממה שהיה שייק לבק - אליהם, כדי לשלם את צלילת הניתוח הנוסף..."**

והכי הוא מסיק עלה: מוסר השכל גדול נלמד ממעשה מרגש זה: הקב"ה הקדים להורים השבורים האלו רפואה למכה. במשך שנה שלמה, דאג הרב יונגרמן שיהיה מוכן להם ליד בית החולים \$100,000, שהם יצטרכו בנוסף למה שכבר אספו, ואת הרפואה הזו הם גילו מכה התפילה שיצאה מעמקי הלב.

טו העסקן שזכה להכיר את הקב"ה

ואת הסיפור המרתק השני קיבלתי השבוע מיד"ג וידיד בית אאמו"ר שליט"א הרב ר' מרדכי מלאך שליט"א, בגליונו הנפלא 'ביטחוני בצורי הוא אוצרי' וכך הוא מספר: **בסוף השבוע הולמנתי אסצודת הודיה, תודה להשי"ת, בימינו סעודת הודיה היא לא ענין נדיר, אבל הפעם היה משוה יוצא דופן בהזמנה, מי שעודך הפעם את הסעודה והזמין את הנאספים להודות, לא היה היהודי שנושע, אלא העסקן שזכה והביא את הישועה... וזה כבר דבר חידוש.**

להלן צילום של ההזמנה:

ומעשה שהיה כך היה, כפי שסופר בסעודה ע"י ר' דוד שרייבר, ארגון "חסדי איש", מאנשי החסד המפורסמים בביתר:

מוכן במחצאי שבת האיצ הסיפור לאאון רבי שלום מאיר יונגרמן, והשני כאלו יהודים טובים המקפידים בהלכה הלכו יחדיו לרבה של רמת אהחנן, האאון האדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, וזה לאחר ציון פסק צל פי "תרומת הדשן" ו"דרך אמונה" פרק ח' ממתנות צנייט, שאת צני הושע מלהאיצ, ובמקומו בא צני אחר וקיבל את הנדבה, אין לצני הראשון זכות בה. רבי שלום מאיר יונגרמן קיבל צליו את הדיון בלי טענה ומצנה.

בהוראת האאון האדול רבי יצחק זילברשטיין, כדי למנוע חיילוף השט, הוא סיפר לצעיר מה שאירע, זאת מפני שהלה סבר שבוצעה בו הונאה, ודבר זה יכול היה לזרות לו להימנע מלתרוט. כאשר שמע הצעיר את הסיפור התרשע צד צמקי לבבו, וביקש להודיע לאברק כי הוא מאשר בדיוצבד את המתנה שנתן בטעות וכי הוא מח שבורא צולט זיכה אותו להזיל חיי ילד יהודי.

שבוציט לאחר מכן, התקבלה במשרדו של האאון רבי שלום מאיר יונגרמן המחאה צל סק 120 אלף דולר. מסתבר שהצעיר חש צורק לפצות את הרב יונגרמן צל צולמת הנפש שאירעה לו, וללא לבקש את מוסדות זיכרון יצקה. הסיפור הזה הוא רק נדבק קטן וצעיר מסיפור חיוו ופולצלו של האאון רבי שלום מאיר יונגרמן, שזכה להצמיד אלפי תלמידים ולהחזיק אותם בדרך מצוררת השתאות. והסיפור המופלא הזה הצליח באמצעות שמו, שנאמר בטעות אמורה, להזיל נפש בישראל. תהיה נשמתו צרורה בצרו החי"ט...!

יד) לב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה

ומצאתי שבעוד ספר מובא הסיפור הזה מפי הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א והוא מוסיף

- יש במקרה מישהו כזה
בבני ברק. תשלם במקרה
חמישים ש"ח ותקבל
במקרה את מה שאתה
רוצה....

הצלות - סבירה... אני חוזר
לאי"ה.

- אני שלח אליך "דרויבר"
מ"בריכטא הסעות", הוא
יוצא עד אליך, יוצא את
ההפניה וישלח אותה אלי
במיייל, ואז אני אעביר
אותו לאיש הקשר במכבי.

עברו מס' שעות. איש הקשר
במכבי חוזר אלי, ואומר
שהקופה לא מסתפקת בהפניה שבידו, יש
צורך בהוכחה שנגשו מספר ניסיונות
לטפל בבית חולים רציף והט לא עלו
יפה, רק במקרה כזה הקופה מוכנה
לממן טיפול פרטי יקר.

אני חוזר לאי"ה ומעביר לו את המסר.
אי"ה עונה כי אכן יש לו מסמך כזה,
אבל הוא לא נמצא כראש בראשו.

המסמכים שלו וההסטוריה הרפואית,
כאלט שמורים בתיהת המייל של חבר בשם
יצנק'ה משה, שמסוייץ לאי"ה מפעם
לפעם כשיש לו צורך הכרחי במייל, והוא
יתקשר אליו לגקש ממנו שישלח את
המסמכים המבוקשים למייל שלי.

הלמח חולף, אני ממתין לטלפון מאי"ה,
ואין קול ואין עונה.

לבוטוף אני מתקשר בצמחי לאי"ה ומנסה
להבין מה קורה, ביקשת עזרה, לא? כל
השערים פתוחים בשבילך, לאה אתה לא
מת'פ בצורה?

לפני קרוב לשנה, ביום
בהיר אחד אני מקבל
טלפון מחבר נצורים,

שמוט וברכה ר' דוד,
מדבר ידידך מהישיבה,
אי"ה ש. מבני ברק,
למדנו יחד בישיבת בובוב, ו
ואני לזכר שאתה אהב
לצלול.

- כן אי"ה, לאי"ה סוף
של עזרה הנך לקוק?

- אני לקוק לעזרה
דחופה בקופת חולים
מכבי. יש לך שם מישהו?

- תמתין כמה דקות, אני
בדרך.

- ערכת בדקה מהירה עם חבר שמכיר
שם נציג בכיר, והוא הביע נכונות לסייע,
חזרתי לאי"ה - לאה בדיוק אתה לקוק?

- יש לי תור מחיר בבוקר לפרופסור פלונג,
מדובר בטיפול פוריות יקר במיוחד, ואני
לקוק להתחייבות מקופ"ח מכבי שהט
ישלמו את עלות הטיפול.

- אוקיי, תשלח לי מייל עם ההפניה
לרופא, ואני אדאג לך היתר.

- אין לי מייל, גדר גדרתי לצמחי, ואני
מתנזר מכלים טכנולוגיים לחלוטין.

- אוקיי. לא אני אמנע מלסייע למישהו
בנסיבות שכאלה, התקשרתי ל"בריכטא
הסעות".

-אולי יש לך במקרה מישהו בבני ברק,
שיוכל רק לציט מסמך ולשלוח לידי?

את בצלם, הוא אמור להיות כצד צל
אוטובוס בחזר ממודיעין צילית לפני
ברק.

אולי יש זה את הסיסמא של המייל של
בצלם? התשובה שלילית.

אולי למישהו אחר יש את הסיסמא?

כן. לחבר שצופד צמו יחד יש את
הסיסמא.

אני מקבל ממנה את מספר הטלפון של
החבר ויוצר צמו קשר.

אחרי שהחבר שומע כמה מדובר הוא
מוסר לי את הסיסמא של המייל של
יצנק'ה משה.

אני מנסה להכנס למייל של יצנק'ה משה,
אני מקיש את הסיסמא, ונתקף בהודעה:
הסיסמא שנתת לפני 48 שעות...

אני לא אומר נואה.

טז) נהג האוטובוס הכריז ברמקול
שיענכם משה מתבקש לבגשת
בדחיפות אל הטלפון!

אני מתקשר לחבר אחר, יש לו קשרים בחברת
האוטובוסים קווים. מקש ממנו ברחמים לאתר
צבורי מיהו הנהג נוסע כרצו באוטובוס לפני
ברק.

החבר חוזר אלי: השתני לך את המספר.

צכשיו מקש אני מהחבר להתקשר לאותו נהג,
ולבקשו שיכריז במערכת הכריזה שאם
באוטובוס יש נוסע בשם יצנק'ה משה שיגע
לטלפון בדחיפות.

הנהג עושה את המבוקש, ממנו, אבל יצנק'ה
משה לא ניגע.

הוא כנראה לא צל האוטובוס הנהג... לא נותר
לי דבר מה נוסף לעשות בצנין.

איצ'ה מספר לי שהוא מחייב ושוב מחייב
ליצנק'ה משה, והטלפון של יצנק'ה משה
לא זמין.

אני מסביר לאיצ'ה שבלי המסמך המדובר
אני לא יוכל לעזור לו לקבל את האישור
המיוחל. הנציג של מכבי הביהיר שרק אט
המסמכים יוצרו עד סוף יום הצהודה
הנוכחי יש סיכוי לקבל את ההתחייבות
של הקופה מחר בבוקר.

איצ'ה שומע את הדברים ו... פורץ בבכי.

אני, כמי שמכיר את איצ'ה שנים רבות,
מופתע מאד.

עד כדי כך הדברים מציצים?

איצ'ה מסביר לי שהוא ולזאתו מצפים
לילדים זה מספר שנים ונתקלים בקשיים
עצומים. הטיפול המסוייג הזה יוכל
להתבצע רק בתאריכים מסויימים, התור
לפרופסור נקבע זמן רב מראש, התור
לפרופסור הזה מלאים עד אפס מקום,
ואם הטיפול של מחר נדחה, מדובר
בציובה של לפחות חצי שנה עד להזדמנות
הבאה!

משעמתי כן, ביקשתי מאיצ'ה את מספר
הטלפון של יצנק'ה משה וניסיתי לחייב
במצמי פעם אחר פעם.

זוכנישט. לא זמין.

אני מתבונן במספר הטלפון שמסתיים
בספרות 51 ומחליט לנסות את אותו
מספר אך בסיומת 50, בתקווה שנהו
המספר של רצייתו של יצנק'ה משה.

ו...כן! רצייתו של יצנק'ה משה עונה
לטלפון!

בצלם לא בבית. אם הוא לא עונה כנראה
נעמרה לו הסוללה. היא לא יכולה להשיג

צכשׁוּ הַגִּיעַ תּוֹרִי לְהִישָׁבֵר.

ישׁוּב הַיִּיתִי בַחֲדָר מַחֲשִׁבִים, הִרְכַּנְתִּי אֶת רֹאשִׁי
עַל הַמַּקְלָדֶת וְשָׁקַצְתִּי בַּבַּיִת!

אִיךָ יִתְכַּן כְּדָבָר הַזֶּה! דִּבַּרְתִּי מֵצוּמָק הַלֵּב אִלֵּי
הַקִּבְיָהּ.

אִיךָ יִתְכַּן שֶׁאֲבָרְךָ יָקָר שֶׁנִּמְנָע מִלְּהַחֲלִיק
בַּכְּתוּבָה מִיּוֹלָב כְּדִי לִגְדֹר אֶת צִמְצוּמֵי הַבְּדִירִי
הַקְּדוּשָׁה, יִבְרַח לֹא צִצֵּר וְצוֹמֵחַ נֶפֶשׁ כִּה
גְּדוּלָּיִם, בַּעֲקֵבוֹת הַסִּיּוּט שֶׁהוּא נֹטֵף עַל צִמְצוּמוֹ.

יִצְאֹתִי מֵהַמְּקוֹם כְּשֶׁרוּחִי סוֹעֵרֶת בַּקְּרִיבִי,
וְהַמַּשְׁכְּתִי הַשְּׂמֵרֶת הַיּוֹם מִתּוֹק פִּיזוּר הַנֶּפֶשׁ.
הַתְּקִיפֹתִי לְהִתְרַכֵּץ.

בְּאוֹתוֹ עָרַב הִלְכְּתִי לְחַתּוּנָה שֶׁל בֶּן דָּוִד.

שֶׁט פִּגְשֹׁתִי אֶת בֶּן דָּוִד לֵ. וְאֵנִי מִסְכָּר לֹא
בִּכְאֵב עַל הַשְׂתַּלְשְׁלוֹת הַצְּנוּיִימִים.

הֵבֵן דָּוִד אֹמֵר לִי: לֵמָּה אַתָּה מִסְכָּר לִי? יֵשׁ
לָנוּ אֲבָא גְּדוּלָּב הַשְּׂמֵיט. לֵךְ דַּבֵּר אִתּוֹ!

יִצְאֹתִי מֵהָאוֹרָם. הַתְּקַשְׁרֵתִי שׁוֹב לְדַרְוִיבֵךְ, הִרִי
בְּרִיכָטָא, וּבִקְשֵׁתִי מִמֶּנּוּ לְהַגִּיעַ בְּדַחֲיִפּוֹת.

- "אֵנִי חִיִּיב לְשַׁכּוֹךְ אֶת הַלֵּב, לְהִתְפַּלֵּל בְּכַף
הַכּוֹת. קַח אֹתִי בַּקֶּשָׁה לְקַבֵּר שֶׁל צְדִיק, לֵאמֹר
מִנְּהַי אֵינִי."

בְּרִיכָטָא הִיָּה מְצִיָּו וּמְמוּקָד. בְּלִי לְחֹשֶׁב רֵעַ
וּבְלִי לְהוֹסִיף מִיָּמֶה הוּא לִקַּח אֹתִי לְמוֹשֵׁב
עַצְמוֹ, לְקַבְּרוֹ שֶׁל רֵבִי יִצְחָק אֲבָרָא שֶׁנִּטְמָן
בַּמוֹשֵׁב שֶׁבְּאֵיזוֹר בֵּית שֵׁנָה.

רֵבִי יִצְחָק אֲבָרָא - צְדִיק שֶׁצִּלְמָה מִתִּימָן וְהַתְּאֹרֵךְ
בַּמוֹשֵׁב עַצְמוֹ, וּבִיקֶשׁ לְהִיקָר בַּחֲצֵר בֵּיתוֹ, נֶפֶטֶר
בַּשָּׁנָה תש"י. בַּשָּׂעֵת קְבוּרָתוֹ יָרַד אֶשׁ זֵלְצִפּוֹת
אֲשֶׁר נֶפֶטֶר בְּצִיּוּמָו שֶׁל הַקִּיץ - כ"א תמוז. עַל
צִיּוּנוֹ כָּתוּב: "הַמְּפֹרָסֵט בְּנוֹסִיט בַּחֲיִיו וְלֵאחֲרַי
מִתּוֹ".

שִׁכַּבְתִּי לִי דִּבַּר כְּשֶׁרוּחִי נִשְׁבֵּר, וְאִמְרַתִּי פִּרְק
תַּהֲלִים אֶחָד וְיִחִיד...

יוֹתֵר מִכֵּךְ לֹא הִיָּה בִּי כַּח אַחֲרֵי הַיּוֹם הַחַמִּישִׁי
שֶׁעָבַרְתִּי.

אֲחִיכִּי הִרְחַמְתִּי צִוִּי לְשֵׁמִיט וְאִמְרַתִּי:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָמֵנו! אֵנִי מִבִּטּוּחַ כַּאֲשֶׁר לִי דִּבַּר קִבְרוֹ שֶׁל
הַצְּדִיק. אֵמֶת בְּתוֹק שְׁנָה, תִּשְׁלַח יְשׁוּעָה לִי צִחָק בֶּן
עֲלָקָא וְהוּא יִפְקֵד בְּזֵרְעָא שֶׁל קִיּוּמָא, אֵנִי
מִקְבֵּל עַל צִמְצוּמֵי לְעֲרוֹק סִעוּדָה גְּדוּלָּה לְמֵאָה
אִישׁ, וְשֶׁט אֲצַמֵּד וְאֶזְעַק בְּפִנֵּי כּוֹלָם:

יְדוּעַ תְּדַעוּ כִּי יֵשׁ לָנוּ אֲבָא גְּדוּלָּב הַשְּׂמֵיט!

בְּזֵאת סִיּוּמִתִּי אֶת תְּפִילָּתִי וְשִׁבְתִּי לְבִיתֵךְ
לְעִיסוּקֵי הַשְּׁטוּטִים.

מֵאֵל אֹתָהּ תִּפְלָה מִלֵּב נִשְׁבֵּר,

עָבְרוּ כַּתְּשֵׁעָה יְרֵחִים מִצוּמְצוּמֵימֵנו, שֶׁלּוֹשִׁים
וְשִׁמּוֹנָה שְׁבוּעוֹת בְּדִיוֹק.

בַּשָּׂעֵת הַאֲחֵרוֹנָה הַתְּקִיִּים הַשְּׂמֵיט לִכְרִי:

אַחֲרֵי חֲמֵשׁ שָׁנֹת צִיּוּיָהּ,

אֵי צִיָּה בֶּן עֲלָקָא וְלֹאֲתוֹ נִפְקְדוּ בֶּן לִכְרִי, וְזֵאת
לֵאמֹר כִּי הַתְּעַרְבוֹת רַבּוֹאִית!

מוֹסִיף וּמִסִּיִּים ר' דָּוִד שְׂרִיבֵר: תִּמְיָד אֲהַבְתִּי
לְעֲשׂוֹת חֲסֵד עִם הַלּוֹאֲתִי, אֲבָל לֹא אֶכְחָד כִּי
הַאֲמוּנָה לֹא הִיָּתֵה הַחֲלָף הַכִּי חֲלָף אֲצִלֵּי. הִיָּתֵה
לִי עוֹד עֲבוּדָה לְעֲשׂוֹת עִם צִמְצוּמֵינוּ!

אֲבָל מְצִיָּו הַכֵּף מִשְׁתַּנָּה.

זְכִּיתִי בְּלוֹ הַפְּעֵט לְרֵאוֹת אֶת הַקִּבְיָהּ מִתְּגַלָּה
אֵלָי בְּרַחֲמֵימֵנו גְּדוּלָּיִם, כֵּאֵם אֶת בֶּן יִרְצָה.

כִּמָּה חֲבֵל לִי עַל 23 שָׁנִים בֵּהֵט לֹא זְכִיתִי
לְהִכִּירוֹ מִקְרֹב!

אֵנִי עוֹמֵד פֶּה מוֹלֵף כּוֹלָעֵט וּמְכִרֵץ בְּקוֹף גְּדוּלָּב:

דַּעוּ כִּי יֵשׁ לָנוּ אֲבָא גְּדוּלָּב, תִּתְקַרְבוּ אֵלָיו,
תְּדַבְּרוּ אִתּוֹ! מִבְּקִשִׁים מִמֶּנּוּ וְהוּא נוֹתֵן!

כִּי אִמֶת הוּא מֵה שֶׁהִבְטִיחָנוּ בְּתוֹרַתוֹ חֵק: בֵּית מִיָּגוּי גְּדוּל אֲשֶׁר־לָנוּ לְהִיָּבֵם קְרִבִּים אֵלָינוּ יְיָ -
לְהִיָּבֵנוּ בְּבִלְתִּיקְרָאָנוּ אֵלָינוּ:

לתועלת הרבים הנני מביא בזאת את הדברים אשר זכיתי לומר במוצש"ב"ק ויקהל שעעל"ט, בהתאסף ראשי עם אנשי ירושלים של מעלה תושבי שכונת סנהדריה המורחבת, בביהמ"ד מאור חיים שבנשיאות אהובי אוהבי כש"ת מורינו הגה"צ ר' זאב ארנסטר שליט"א, להקהל ולעמוד על נפשם, כנגד הס"מ אשר קרך וקידש מלחמה בדור זה באמצעות פגעי הטכנולוגיה ה"י

יז) רבים צריכים לו

הנושא של פגעי הטכנולוגיה, אשר הרב ואזנר כבר אמר שזה הניסיון האחרון לפני הגאולה וזה נושא שזה מאוד מאוד קשה לגעת בזה, כי זה דבר שאף אחד לא יכול שלא להזקק לכך, וכולנו צריכים להזדקק לזה, בצורה כזאת או אחרת. וצריכים להגיד את האמת בזאת בכדי שנדע איך להתמודד עם זה באופן האמיתי כפי רצון אבינו שבשמים, טענה זו שמעתי כבר לפני כמה שנים, מר' צבי מאיר זילברברג, -האיש שאפשר לומר עליו שהוא הקדיש את כל חייו ומפעל חייו לטובת המאבק בפגעי הטכנולוגיה- שאמר באחד השנים באסיפת ההצלה השנתית, ששאלו אותו על כך שהרי אפילו את כל המודעות של האסיפת הצלה איך הדפיסו אם לא במחשב?, אז הוא אמר נכון, ברור שחייבים להגיע לשימוש בתוצרים של המחשב, אבל גם אינסטלטור חייב להיות, ובכל זאת לא כל אחד חייב להיות אינסטלטור, וכך גם מי שהוא כן אינסטלטור לא מגיע עם הבגדים של האינסטלציה לבית מדרש.

אבל אני חושב שהגישה הנכונה לדבר -איך שאני רואה את זה-, שהגישה הנכונה להתמודדות והמאבק ביצר הרע בזה היא, לא להגיד שכל הצורך בשימוש באמצעי הטכנולוגיה זה סתם שטויות כי שאין שום תועלת בזה, וזאת למרות שכלפי יותר מתשעים אחוז של השימוש אשר אנשים עושים בכלים הפסולים זה אכן האמת, אבל אם נבסס את המאבק רק על טיעון זה אזי יכול להיות להיווצר מצב שמישהו יהיה צריך להגיע לשימוש בזה באמת או שהיצר ידמה בעיניו כאילו שהוא כן צריך להגיע לדברים שזה אין דעת חכמים

נוחה מהם בלשון המעטה, ואז יישמט כל ההצדקה של המאבק מתחת לרגליו,

יח) שכר עבירה כנגד הפסדה

שהרי זה ברור שיש לפעמים תועלת כמו שמספרים שמישהו ראה פעם את חבר שלו שהוא הולך לכיוון הבנק, הוא שואל אותו לאן אתה הולך?, לבנק? הוא אומר כן. אז הוא מגחך והוא מוציא את ה'בומבעל' [פצצה] שלו-

אגב, ב"ה איכשיר דרא ואצל הילדים השתרש באופן טבעי השם הזה ל'סמארטפון' היום ילדים יודעים שקוראים לזה 'בומבעל'. עכשיו כשהתחילה המלחמה, הילדים שלי לא הבינו למה המחבלים מעזה זורקים אייפונים, כי הם שמעו שהמחבלים זורקים בומבעס, והם לא הבינו לשם מה זורקים אייפונים, [ובאמת אני חושב עכשיו, שיש בזה אמת לאמיתה, כלפי שורש ופנימיות המלחמה האמיתית של אויבי עמך, אשר מביאים עלינו שטף מים רבים הזידונים של טומאת הסמארטפונים, בניסיון להשמיד את כל יהדותנו רח"ל]-

- והאייפוניסט הזה אומר לחבירו, כמה זמן לוקח לך להגיע לבנק?, חצי שעה, בוא וראה את פלאי הטכנולוגיה, והנחות והתועלת שבדבר, שכן אני חוסך את הזמן הזה של 30 דקות, כי תוך חצי דקה אני נכנס אל הבנק באמצעות הסמארטפון,

ענה לו חברו, שעל זה נאמר 'הוי מחשב שכר עבירה כנגד הפסדה, שכן את כל הזמן הזה שאתה מרוויח בדרך הלוך אל הבנק, אתה משלם בריבית יקרה ביותר כבר בדרך חזור מהבנק, שכן אמור נא לי את האמת, הן נכון שלהיכנס לבנק לוקח לך חצי

בעצמו, לומר טוב זה אני לא מסתכל. ואנשים הגיעו למצבים נפשיים מאוד מאוד קשים רק מלראות את זה.

כא) הרוצח האכזרי השפל של החמאס יודע שללא השידור ברשתות החברתיות הוא לא מילא את תפקידו

אז שם בתכנית הביאו שיחה עם בת ונכדה שהם מספרים אשר בעיצומו של יום שמחת תורה, לא עלינו מתקשרת הנכדה מחוץ לארץ לאמא: את ראיית מה שסבתא משדרת עכשיו? כי המחבל ימח שמו לקח את הסמרטפון שלה ופתח שידור ואז כנראה אוטומטית הם מקבלים הודעה על זה שהיא עושה שידור והוא הראה בשידור חי את הרציחה האכזרית, הם עוד ראו אותה מתבוססת בדמה והיא עדיין הייתה חיה.

ומה שהכי זעזע אותי זה המשפט שלהם, -חילונית שהם זמינות גם בעיצומה של שבת לראות את זה- שהם אמרו שראו על המחבלים האלו שהם מודעים לזה שאם הם לא משדרים את זה ברשתות החברתיות הם לא ביצעו את התפקיד שלהם כראוי.

זה משהו מזעזע. הן לגופו של ענין על הכוח השטני והאכזרי אשר נמצאים ברשתות החברתיות, והן על המסר משמים שיש בזה רמז לאמר בשל מה הסער הגדול הזה, על אף שברור הדבר שאין לנו מושג בחשבונות שמים, מכל מקום נראה שללמוד מזה אנו צריכים בכדי שנדע את אשר עלינו לתקן את מעשינו למען ישוב חרון אף ה' מעל עמו, ובאמת זה גם כל מקור הכוח של ההשפעה שמגיע בכלל כזה אכזריות וכזה רציחה, אשר כל יודעי הדבר מעידים שזה דברים פשוטים שמקור של שטיפת המוח השטנית זה ההשפעה ההרסנית של הרשתות החברתיות שזה עושה את השטיפת מוח, מה שלא היה שייך עד היום בלי זה, לא הגיעו לכזה עוצמה של שטיפת מוח והרס שיכול להביא לכאלו מעשים אכזריים.

כב) מכרו את נשמתם לשטן והתמכרו אליו

ואולם זה מילתא דפשיטא אצלי שגם הבת וגם הנכדה לא הלכו מיד לאחר הטראומה הנוראה אשר הם חוו מחמת הסמארטפון לשום אסיפת הצלה ולא לשום כנס של טהרנו איך להיגמל מהדבר הזה. על

דקה, אבל אתה יודע את האמת המרה כמה זמן לוקח לך לצאת משם לאחר מכן ???

יט) מה לכתן במית הקברות ?

ובאמת זה גם התשובה לשאלה שהרי יותר מתשעים אחוז מאלה שבאים להתחזק, הם אלה שאין להם את זה. אז לשם מה צריך להתחזק? והתשובה היא היות זה דבר אשר באמת יש בזה הרבה פעמים תועלת, וזה נכנס להיות חלק אינטגרלי מהחיים אצל כל העולם, לכן יש סכנה עצומה לכולנו לבל ניסחף חלילה ונשלים עם מציאות החיים הזאת, ואמנם האמת היא שזה הסיכוי היחיד שלנו להצליח במאבק, זה רק אצל ציבור שמור זה, בבחינת תן לי יבנה וחכמיה, להרעיש לעורר ולחזק את עצמנו, היות שמי שיש לו את זה כבר קלושים מאוד הסיכויים שנצליח לעורר אותו ולהשפיע עליו לפרוש מזה.

כ) עוצם ההשפעה ההרסנית של הרשתות החברתיות

מישהו נתן לי לשמוע הקלטה שהיה איזה תוכנית בתקשורת החילונית שהביאו את המנהלים של הרשתות החברתיות שהם דיברו בעילום שם כמובן, - לא הביאו את ההקלטה שלהם רק את מה שהם אמרו, זה היה אחרי האסון הגדול שהיה והתחיל בשמחת תורה ה' יעזור שיהיה כבר רק בשורות טובות. אז המנהלים של הרשתות החברתיות הרגישו נקיפות מצפון קשות על חלקם בדבר, והם התוודו שם שהם יודעים את הכוח של ההרס שיש לזה על הדור.

אם אני חשבתי לתומי שהכח של רשתות חברתיות זה מה שנקרא חכמת המונים, זה כל אחד אומר את הדעה שלו פתאום גיליתי שיש מכוונים, יש מנהלים שהכל מכוון והם מתוודים שהם יודעים את ההרס שהם עושים ואת הארס שהם מכניסים בדור. הם עצמם יודעים את זה.

הוא נתן לי להשמיע הקלטה של בת ונכדה של אחת מהנרצחות מהפיגוע שם, -זה כולם שמעו שהסתובבו סרטונים, היום סרטונים זה דבר שרץ, ברוך ה' אין לנו מושג כמה אנחנו צריכים להודות לה' שאנחנו מובדלים. כי מי שנמצא שם אין לו את השליטה

כל מי שהיה לו וואטספ, היה שקוע ראשו ורובו בתוכו כך שאף אחד במילא לא היה פנוי בכדי לעזור לי, ואני עוד אדם שלא עוסק בענייני העוה"ז, -

בגדול מי ששואל אותי מה אני עובד?, מה אני עושה?, אזי תשובתי בפי תמיד שאני עוזר לאח שלי. -מה אח שלך עושה? - הוא מחפש עבודה. פעם מישוהו ששמע ממני פתגם זה ביקש להצטרף אלינו, אמרתי לו, לא, אנחנו לא מצרפים עוד מישוהו,כי הוששני אם תצטרף אלינו תבוא לחפש עבודה אני מפחד אולי תמצא עבודה, ואז נצטרך להתחיל לעבוד... אנחנו יודעים איך לחפש עבודה מבלי למצא...

- אז אני לא מתעסק הרבה בענייני העולם, וממילא אני עוד לא קשור לצרכי העולם הזה, ועם כל זה נתקלים בצורך לזה. ומזה נראה בעליל שמי שכחוכה להיות עוסק ביישובו של עולם, אז ברור שפי מאה הוא נתקל בצורך הזה וזה כיום כבר חלק מהעולם, אבל הסיכוי היחיד להשפיע זה באמת על אלה שהם עוד לא שם, אז בשביל זה אנחנו מתאספים אסיפתן מטהרתן, צריך להחזיר זאת בעצמנו עוד עוד, נכון, דוקא בגלל שאין לנו, דוקא בגלל שאנחנו לא שם.

כה קנאת איש ברעהו

רק נגיד ווארט אחד שראיתי, השבוע בפרשה כתוב שאחרי שמשה רבינו הקהיל את כל עדת ישראל הוא אמר להם את הדינים של שבת, הוא אמר להם אחר כך שריבוננו של עולם מבקש שיביאו תרומה למשכן, ואז כתוב בפסוק שלפני שני: ויצאו את כל עדת בני ישראל מלפני משה. אני חושב שכמה מפרשים שואלים, כאילו מה? מה בא הפסוק להשמיענו בזה? זה ברור שאם משה רבינו הקהיל אותם ואחר כך הלכו לעבוד אז ברור שייצאו מלפני משה, מה החידוש פה?

ראיתי פירוש של הש"ך על התורה שזה מגורי האר"י שייצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה זה היה לפני שמתחיל שם מישוהו יגיד אני מביא מיליון דולר, ואז מישוהו אחר יגיד אני מביא מיליון וחצי, שתי מיליון, כי זה פוגם בטהרת הכוונה, שזה בשביל כבוד ובשביל בושות אז ויצאו, יצאו מהר לפני שיתחיל פה תחרות.

זאת למרות שאם אני לא טועה יש רשב"א שאומר שמפרסמין עושי צדקה כדי לגרום לתחרות. וכתוב

אף אשר הרי הדבר הזה פשוט הטרף את דעתם, וכי מה היה להם איך שהם ראו בשידור חי איך שהאמא שלהם מתה באכזריות. אין לאף אחד ספק שהם לא הלכו לשום כנס איך להיגמל מההתמכרות לסמארטפון בכלל ולרשתות החברתיות בפרט, והם לא מנסים להיגמל מזה כי מי שנמצא שם ברור שכמעט ואין סיכוי שיצא מזה.

אז פשוט שדווקא אנחנו שב"ה עוד לא שם חייבים להתחזק בזה כל הזמן עוד ועוד. איכשור דרא וב"ה שיש תעמולה שוטפת כל הזמן לעורר על עניינים אלו, אני מאוד אסיר טובה למציאות הזאת כי ברוך ה' בתקופה האחרונה אין לי בכלל ניסיון בכלל להגיע לזה, וזה בכלל לא נתון למשא ומתן אם כן או לא, אבל אין לי ספק שהתעמולה הנגדית יש לזה חלק מאוד גדול כי אדם מושפע ממה שהוא רואה במציאות לנגד עיניו, ובעונותינו הרבים זה מציאות שנכנסת והולכת לנוף של חיינו, ואין להטיל ספק בעובדה שזה חלק מהחיים היום. לא בחיים האמיתיים.

כג יש עולם אמיתי של חיים אמיתיים

אומרים שמישהו אמר פעם על זה שהמהרש"ל והמהרש"א מביאים קושיא בכותבם 'מקשים מעולם' 'מקשים מעולם', והוא יוצא לרוב והוא שואל את העוברים והשבים, אתה מקשה את הקושיה הזאת? אתה מקשה את הקושיה הזאת? והוא רואה שאף אחד לא מקשה את הקושיה הזאת. אז ענו לו לא, זה לא העולם האמיתי, כי זה עולם התווה ובוהו, אבל מי שחי בעולם האמיתי, הוא בוודאי מקשה הקושיא,

אנחנו בעולם אחר, בעולם של חיים אמיתיים, בעולם שלנו ברור שזה בל יראה ובל ימצא, אבל חצי פסיעה מאיתנו זה חלק מהחיים. אתה מבקש שירות - שלח לי תמונה בוואטספ.

כד לכולם יש וואטסאפ, רח"ל

בשבוע שעבר הייתי צריך שירות על איזה מכשיר והתקשרתי לחברה - שלח תמונה בוואטספ. -אין לי. -אין כזה דבר אין לי. התקשרתי כמה פעמים כל פעם זה פקיד אחר - שלח תמונה בוואטספ. ואשא עיני סביבותי ואראה שגם אם הייתי מתפתה להשתמש בוואטסאפ של מישוהו אחר, זה לא היה עוזר לי, שכן

כלום לרבש"ע, רק שנותנים לך אפשרות, את הזכות לתת. וא"כ מובן שפה לא שייך לומר 'מה שיחסר' אני אשלים, שהרי כלום חסר מבית המלך? לא חסר כלום! אז תרוץ ותביא מה.

כזו אל תעשה טובות לרבש"ע באמצעים פסולים ח"ו

אז נכון שבצדקה רגילה יש כן את המטרה הזאת להשיג כמה שיותר כסף ובגלל זה יש את הדין שהתירו לכתחילה לעשות עם פניות, ולשם כבוד, בכדי להרבות ההכנסות לצדקה. אבל הרי גם בזה באמת אין זה מהכסף שלך, ולא עליך המלאכה לגמור, בכל מחיר, דהיינו אפילו בדרכים פסולות ח"ו, וכמו ששמעתי פעם ווארט לפרש הפסוק ישב עולם לפני אלוקים חסד ואמת מן ינצרוהו, שדוד המלך אומר למה צריך שיהיה עניים בכלל?, ישב עולם לפני אלוקים, שכולם ישבו לפני אלוקים, כולם ישבו וילמדו ושיהיה כסף לכולם, וכי ריבונו של עולם לא יכל לברוא ככה את העולם?, והתשובה היא- חסד ואמת מן ינצרוהו, מי עשה צדקה וחסד בעולם אם לא יהיו עניים?, זאת אומרת שריבונו של עולם עשה שיהיו עניים, אך ורק בכדי שיוכלו לתת צדקה. אז האמת היא שרבש"ע אינו זקוק לעזרתנו בכדי לעזור לעניים, וממילא פשוט הוא שגם כשצריך לגייס כסף, זה לא כי צריך לעזור לריבונו של עולם, אבל ריבונו של עולם רוצה שהגישה תהיה ככה, כאומר אתה אל תעשה עכשיו את החשבונות שאני לא צריך לדאוג לתוצאות, ואני עושה את זה באדישות רק בכדי יוצא צו זיין [לצאת יד"ח] בלבד, אלא הוא מבקש מאיתנו -אתה תעשה את זה עם כל הברען כאילו אתה כן צריך לייצר את הכסף.

אבל כל ההיתר הזה זה היתר רק לצורך פניות, לצורך כבוד. אבל לעשות דברים אסורים ברור שאסור, ואפילו אם נראה שנפסיד מזה כסף, שהרי באמת הכל רק מאיתו ית' ולא עלינו מוטל האחריות לתוצאות, אלא רק למלא את רצונו ית' בלבד.

אני לא רוצה להיכנס למה צריך לעשות למעשה בעניין זה ובשום ענין אחר, -

אני אומר תמיד לרבות השואלים לדעת... שיש לי מזל שבאמת אף אחד לא שואל אותי מה לעשות,

שהנותן סלע לצדקה בשביל שיחיה בני הרי זה צדיק גמור, אומרים בשם צדיקים שזה דין מיוחד בצדקה כי העיקר זה שאתה מחיה את השני. שמעתי ווארט בדרך הלצה שבצדקה זה ההיפך ממה שכתוב 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמים', בצדקה זה אחד המכוון לשמים ואחד שאינו מכוון לשם שמים ובלבד שירבה.

כו ל' הכסף ולי' הזהב

אז לכאורה למה פה כתוב 'ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה, מהר לפני שיתפתח תחרות אשר תכניס כוונת כבוד אל מעשה התינה? רק שפשוט שבנדבת המשכן זה שונה לחלוטין מכל מטרה של צדקה, בצדקה המטרה היא להגיע לכסף, בנדבת המשכן הרי כתוב ברש"י השבוע שהנשיאים הביאו כתוב 'הנשאים' שנחסר אות 'י' משמם, כי הם אמרו מה שיחסר אנחנו נביא ולפי שנתעצלו בתרומת המשכן, החסיר את האות משמם, ולכאורה מה שהם הציעו זה הרי הדבר ההכי טוב, שכן כאשר מישוהו עושה מגבית, ויש לו יעד שהוא צריך להגיע אליו, נגיד חמישים מיליון דולר, והוא מגיע לגביר והגביר אומר לו אני מציע לך בזאת, שתי אופציות: או שאני נותן לך עשר מיליון דולר עכשיו אבל יותר אל תבוא אלי לבכות, פה זה התחיל ופה זה מסתיים!, לחילופין לך תעשה מגבית, תעשה מציג תעשה בלגן, ותנסה לגייס את המקסימום שאתה יכול, ואח"כ אני אשלים ואתן את החסר ליעד, נכנס חמישים מיליון דולר, אני לא אתן כלום. לא נכנס כלום, אני אתן את כל החמישים.

והרי כל גבאי צדקה שמח עם ההצעה הזאת, הוא יקח את האופציה השניה, והרי העיקר שיהיה לי את הכסף. אז למה נחסר אות משמם? רק שזה נכון כשהמטרה היא צריך להגיע לכסף, מה שאין כן בתרומת המשכן, וכי ריבונו של עולם צריך את הכסף שלנו? לי הכסף ולי הזהב, אמר ה'!

והא ראייה, שהרי יש עוד דרשה בחז"ל בנשיאים מאיפה הביאו את זה? שהעננים הביאו את זה, אתה מביא לריבונו של עולם? אתה עושה לו בית? מאיפה יש לך להביא? רק מהרבונו של עולם עצמו. התרגום יונתן אומר את שניהם, הוא משלב יחדיו את שני הפירושים, שהעננים הביאו את זה לנשיאים, ואז הנשיאים הביאו את זה, אז באמת אתה לא מביא

מחפש איזה מנהל חשבונות שינהל לו את החשבונות, אני רואה שאתה מתאים לתפקד, אתה מבין בחשבונות שלו... אנחנו לא מבינים חשבונות שמים.

כט) איננו מתיימרים להבין חשבונות שמים

יש בדיחה ידועה למה הגליון הנפלא -שעשה מהפך בעולם- של השגחה פרטית יוצא רק פעם בשבועיים, כי בשבוע השני זה הסיפורים שלא הצליחו. אנחנו לא קבלני הצלחות, **אנחנו אבל יהודים !!!**

אני חשבתי לפרש את המדרש אגדה שמביא רש"י על הרן, יש אומרים שעל ידי אביו מת, שקבל תרח על אברם בנו לפני נמרוד על שכתת את צלמו והשליכו לכבשן האש, והרן יושב ואומר בלבו אם אברם נוצח, אני משלו, ואם נמרוד נוצח, אני משלו. וכשניצל אברם אמרו לו להרן משל מי אתה, אמר להם הרן משל אברם אני השליכוהו לכבשן האש ונשרף, שכתוב כאן הטעם למה הרן אח של אברהם נשרף באור כשדים, כי הוא לא ידע בהתחלה אם להיכנס לאש או לא, הוא אמר נראה מה קורה לאברהם. ורק אחר שראה שאברהם ניצל הוא אמר גם אני נכנס, ואז הוא נשרף. אז בפשטות הטעם שנשרף הוא משום שאם אתה סומך על הנס זה לא קורה.

אבל חשבתי שיש פה יותר מזה, שהרי היה כאן שאלה של אמונה, האם אני מאמין בהקב"ה? אני מאמין באלוקים? ורק כשהוא ראה שאברהם ניצל הוא ראה שהאלוקים של אברהם זה אחד כזה שהוא שומר על האנשים שלו. ולכן הוא החליט להכיר באלוקים זה והוא הכריז ואמר: אני מוכן להיזרק בשבילו לאור כשדים..

ל) הסיפור של הקשר שלנו אל האלוקים הוא הנכונות שלנו למסור את נפשנו בשבילו !!!

אבל האמת היא שהוא טעה בכתובת, כי לא זה הוא האלוקים של אברהם, האלוקים של אברהם זה זה שמוסרים את הנפש בשבילו, הוא פשוט לא עשה את זה בשביל הריבונו של עולם, הוא טעה בכתובת. לא זה המעשה של הקשר שלנו עם הריבונו של עולם. **הסיפור של הקשר שלנו אל האלוקים הוא הנכונות שלנו למסור את נפשנו בשבילו !!!**

שכן בגלל זה אני לא רק לא צריך 'להביע' דעה בכל דבר, אלא שאני גם לא צריך שיהיה לי בכלל דעה בכל דבר.

אבל יש מוסדות, אני חושב שהיה זה מוסדות גור, אשר כשהם עשו מצ'ינג, -פעם זה היה כל שני וחמישי, אני לא יודע מה קרה, שבתקופה האחרונה היום נהיה שקט מזה, אבל לפני כמה שנים, כל שני וחמישי היה מצ'ינגים, אז אני זוכר אז בתקופה ההיא אני חושב שמוסדות גור, היו עוד כמה מוסדות אבל אני לא רוצה לפרש שמות, מכיון שאני לא זוכר ברור אז אני לא אגיד, שהם ויתרו על השידור חי באינטרנט, וזה באמת ויתור של כספים עצומים כי רוב הכסף זה נכנס מזה שההוא רואה כמה הוא נתן, הוא מגביה יותר. הגיעו אל היעד הזה... ככה זה עובד.

אז למרות שאת העניין של פניות התירו באמת לצדקה, אבל אם יש גדר לא לפתוח את האפיק הזה של אינטרנט, לא להיות קשור לאינטרנט אז מוותרים על כסף!

כח) אנחנו מוכנים למסור את כל אשר לנו ואת כל חיינו לכבוד הקב"ה

אז אני חושב שהגישה הנכונה למאבק צריכה להתבסס, לא על ההנחה שאף פעם לא מפסידים, -

- אני זוכר שכאשר יצאו הטלפונים הכשרים, פגשתי איזה ידיד מבוגר ממני באיזה עשר שנים שהיה איזה כמה זמן, לא זוכר כמה חודשים אולי אפילו יותר שהוא היה עוד עם מספר לא כשר, ואז התפרסמו הרבה סיפורים על אנשים אשר החליפו מספר, שזה בכלל לא היה דבר קל לכל אחד, הוא מתקין מזגנים איש מקצוע, הרי המספר טלפון שלו, זה התעודת זהות שלו המספר הטלפון, כך מכירים אותו. ואשר על כן, להחליף מספר היה בזה גם אלמנט של מסירות נפש.

ופגשתי אותו פעם, ואני אומר לו שחיפשתי אותו כמה פעמים ולא מצאתי אותו, אז הוא אמר לי שהוא החליף לטלפון כשר. ואז התפרסמו הרבה סיפורים על אנשים שזרקו את הטלפון הלא כשר והם התעשרו, - גם היום עד היום מתפרסמים סיפורים כאלה-, אז אמרתי לו מיד אוהו אתה בטח עכשיו הולך להתעשר. אז קניתי את התשובה שלו- הוא אומר לי אוהו נראה לי שאתה דוקא מתאים לתפקיד... הריבונו של עולם

באמצע הלילה נזכרתי שיש פה את שתי המחבלים, אני לא אלך להרוג אותם, אני אפילו לא אגיע לירוק בהם, אבל בא נראה מה זה.

מחלקות כוויות אין הרבה. אז חיפשתי ומצאתי את מחלקת כוויות, אמנם הדלת לא נפתחה אוטומטית, אבל אני מגלה לכם סוד כשאתם מגיעים למחלקה אם הדלת לא נפתחה, אז עם הידיים אפשר תמיד לפתוח, ומחבלים שבאו לרצוח, מחבלים מהחמאס הכי אכזריים בטח שומרים עליהם. נכנסתי, יכלתי להגיע לכל מקום. אמנם היו שם שני חיילים ששומרים עליהם... אבל הם לא ראו אותי, הם היו שקועים לגמרי בתוך הסמארטפון, זה דבר שזה מוציא את האדם מדעתו הוא בכלל לא פה.

נבהלתי מהמחשבה שכמו שאני הצלחתי להגיע עד למיטותיהם של המחבלים הארורים המסוכנים הללו, יכולים להגיע אליהם ללא שום קושי גם חוליית מחבלים של החמאס ולהוציא אותם משם תוך זריעת הרג וקטל בכל הסביבה ה"י.

והאמת היא שאי אפשר לדון אותם כי חוץ ממני נראה אף אחד לא ניסה להיכנס, וכל היום עומדים שם משועממים אז מה יעשה הבן ולא יחטא ? אז כמובן שנכנסים לזה, וברגע שאתה נכנס לזה אתה לא פה.

לכו אתה ה' תשמרם תצרנו מפגעי הדור זו לעולם

אז ה' יעזור לנו שנזכה באמת להתחזק ושנזכה תמיד להיות שמורים ושבוזכות זה נזכה שגם הצאצאים שלנו -הרי אנחנו אמורים לגדל בנים, נכדים, נינים, -אמנם אנחנו מקוים שמשווח יגיע כל יום אבל אדם צריך גם להתכונן. כאילו אם חלילה משווח יתעכב קצת- אז אנחנו הרי צריכים רחמים גדולים, שהרי אנחנו לא יודעים מה ילד יום, ובאיזה עולם יחיו הדור הבא, ואין לנו שמוץ מושג עם איזה ניסיונות יהיה עליהם להתמודד, אז ה' יעזור לנו ירחם עלינו שנזכה באמת להיות שמורים עם שמירה עליונה ושנזכה תמיד לעשות נחת רוח לריבונו של עולם.

זה כמו ששמעתי מאחד היהודים החשובים שעוד מעט ידבר פה בפאנל [למעשה לא התקיים הפאנל עקב השעה המאוחרת שלאחר הדרשה המרתקת של הרב שטיין] שהוא אמר בשם ר' לייב ממינצברג שלעבודת ה' חייבים להיות מוכנים להקריב, אבל בסוף לא מפסידים. את הסוף הזה לפעמים רואים, אני חושב אפילו שברוב הפעמים רואים את זה, אבל לא תמיד רואים. אנחנו לא מנהלי חשבונות של ריבוננו של עולם אבל אנחנו יודעים שאנחנו יהודים עם מסירות נפש קודם כל אנחנו שומעים בקול הקב"ה !!! ואם זה דבר של פגעי הטכנולוגיה, זה דבר שיכול להוציא את האדם מדעתו ומדתו, זה דברים איומים, אזי בורחים מזה כמפני אש, וזה בכלל לא משנה אם נפסיד מזה או שנרוויח מזה.

לא עיניים להם ולא יראו

אני רק אסיים עם אפיזודה שאני ראינו. אחרי מה שראינו בשמחת תורה זה כבר לא נשמע כזה חידוש מבחיל, אבל כשאני ראינו את זה אני פשוט השתוממתי- היה איזה פיגוע לפני כבר יותר משנה, שהיה אוטובוס מלא חיילים ששלוש מחבלים עצרו את רכבם לפני האוטובוס והתייצבו לפניו, עצרו את האוטובוס, יצאו מהאוטו והתחילו לרסס את האוטובוס בירות, בנס אני חושב שלא היה אפילו הרוג אחד, היו כמו פצועים. אבל בתכנית שלהם, התכנית האכזרית שלהם היה חוץ מלרסס היה להם בקבוקי תבערה שהם היו אמורים לשרוף את האוטובוס, אבל זה התלקח משהו בתוך האוטו שלהם והם ברחו, שניים מהם נשרפו ונכו באופן קשה, והם קפצו מהאוטו ותפסו אותם והנהג ברח.

בדיוק באותם ימים אני שמעתי שמתלוננים על זה שהם מקבלים כזה טיפול שאחד משלוש המרכזים הכי טובים לטיפול בכוויות שבעולם, כי הם מקבלים טיפול בתל השומר. ובדיוק אז הבת שלי נחתכה עם סכין והיה חתך בעצב והיה צריך לנתח אותה בכדי לחבר את העצב, אז היא הייתה בדיוק אותו יום בתל השומר, היא נשארה לישון שם בלילה, אני נשארת לישון עליה למרות שמבחינה הלכתית אני לא חושב שזה בעיה כי יש מחיצה, ואפשר לישון שם, אבל חדר של נשים לא הכי נעים... אז הסתובבתי יותר בחוץ,

מתוקים מדבש

רעיונות נפלאים, חידושים, חיזוקים, התעוררות, וסיפורים מדהימים

מתוך הדברים הנשמעים השבוע בקו 'מתוקים מדבש'

- (א) שיחה של הרה"צ ר' מ"לך בידרמן שליט"א, בשבח המביע לעלון זה, עם גודל הנאתו והתפעלותו, והמלצתו לכל יהודי לעשות כמוהו ולקרוא את זה מדי שבוע בשבוע
- (ב) בכל יום ובכל פעולה של מצוה יהיו בעיניך כחדשים ממש
- (ג) וראך ושמח בליבו
- (ד) להודיע כי אמת מה שכתוב בתורה פי מ"גו' גָדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹקִים קָרְבִּים אֵלָיו פִּה' אֲלֵקֵינוּ פִּכְל־קָרְאֵנוּ אֵלָיו
- (ה) ודל לא תהדר בריבו
- (ו) השיחה בכנס להיקהל ולעמוד על נפשם אל מול פגעי הטכנולוגיה

טַעְמוּ וּרְאוּ כִּי מְתוֹק הוּא

0733.645.225